

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
Anul I, Nr. 3/ 2016 (AUGUST-SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE)
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

ȘCOALA DE ARTE OȚELU ROȘU, prof. Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL , pictură, Naomi.

Redacția

**Revistă de cultură, literatură și artă,
Fondată la Caransebeș,
de Ana-Cristina POPESCU,
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA
și Simona Petronela MÎȚU,
în ianuarie 2016,
-apare trimestrial-**

Redacția:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU
Redactor-șef adjunct : Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Redactor artistic: Adrian POPESCU

Redactori:

Petru ANDRAȘ, Valentin BUSUIOC, Alexa
Gavril BĂLE, Melania Rusu CARAGIOIU,
Antuza Valentina DÂRLEA, Romulus FRÎNCU,
Ana GHIAUR, Maria IEVA, Ioana-Gerlinde
LUNGU GRASZL,
Lucia Elena POPA, Gabriela Dagmar PREDA,
Manuela DĂNESCU PROCOIAN, Simona
Gabriela ȚIRU, Andrușa R. VĂTUIU.

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU, Romeo Ioan ROȘIIANU,
Mariana STRUNGĂ,
Simion TODORESCU

Membrii în colectivul redacțional Tinere condeie:

Valentina CRAMER, Dariana DUNĂRINȚU,
Florina Doican, Andrada Keszec.

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul materialelor
publicate în revista „În bătaia peniței“ aparține
strict autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:
inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
http://blogul.elzumina.ro/
www.elzumina.ro

Nr. 5 al revistei „În bătaia peniței“
o să apară în luna ianuarie 2017.

Până în ianuarie o să fie publicată pe suport de
hârtie și on-line antologia *În bătaia peniței* ce
va cuprinde o parte din materialele publicate în
cele patru numere ale revistei și suplimentele
acesteia din primul an.

Sumar

Evenimente: Ana-Cristina Popescu ... pag. 3 și
Marciana Corici ... pag. 5
Poezie: George Ioniță ... pag. 6, Melania R.
Caragioiu ... pag. 7, Al. Francisc ... pag. 9, Irina
Lucia Mihalca ... pag. 10, Viorel Birtu Pirăianu ...
pag. 12, Cristina Maria Iancu ... pag. 12, Andrada
Kaeszeg ... pag. 13, Florina Doican ... pag. 13.
Istorie/Monografie/Folclor: Romulus Frîncu ...
pag. 14, Ion Turnea ... pag. 15

Proză: Adrian Popescu ... pag. 17

Religie: Ion Turnea ... pag. 19

Eseu: Mario Cocoșilă, Adrian Stancu, Robert Irimia,
Mario Mihăilă, Diana Mariș, Alexandra Gabriela
Poduc, Simion Todorescu ... pag. 20, 21.

Apariții editoriale / Recenzii: Adamescu Cezarina
despre volumul Mariei Ieva ... pag. 22, Șt. Doru
Dăncuș și Ion Turnea despre volumul Anei-Cristina
Popescu ... pag. 25-27, Gabriela Dagmar Preda ... pag.
28.

Ana-Cristina POPESCU

„Când cauți binele în alții, descoperi ce e mai bun în tine.” Martin Walsh

Bunătatea - calea spre adevărata fericire

Pe 05.09.1858 s-a născut în localitatea Pelșești, astăzi comuna Alexandru Vlahuță, județul Vaslui, poetul și prozatorul Alexandru Vlahuță. Printre paginile vieții sale se numără și o scrisoare pe care scriitorul a adresat-o fiicei sale, Margareta. Slovele aurite ale scrisorii ar putea să devină un îndemn de viață pentru fiecare dintre noi. „Să trăiești Mimilică dragă, și să fii bună, să fii bună pentru ca să poți fi fericită.” (Alexandru Vlahuță)

Nimic nu îți poate aduce mai multă liniște, mulțumire în viață ca bunătatea. Ea te împacă cu tine însuși, îți aduce pe chip acel zâmbet de împlinire. O gândire pozitivă, un suflet senin, o faptă săvârșită cu dăruire fără să aștepti o răsplată aduce după sine fericirea. Toată starea de bine, fericirea, poate să fie tulburată de opusul bunătății, de răutate. Răutatea se naște din invidie, din egoism și aduce după sine suferința și nefericirea. „Cei răi nu pot fi fericiți. Ei pot avea satisfacții, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că, mai întâi cei răi nu pot fi iubiți, și-al doilea, ... al doilea ... de! norocul și celelalte „pere mălăiețe”, care se aseamănă cu el, vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora n-ai nicio stăpânire și nicio putere, pe când fericirea, adevărata fericire în tine răsare și-n tine-nfloreste și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea. Și pregătirea este o operă de fiecare clipă când pierzi răbdarea împrăștii tot ce ai înșirat și iar trebuie s-o iei de la început. De aceea și vezi așa de puțini oameni fericiți ... Atâți câți merită...” (Alexandru Vlahuță)

Bunătatea aduce după sine înțelepciunea. „Bunătatea este un fel de inteligență superioară.” (Ramon Edner). Cel bun se descoperă pe sine treptat, cu înțelepciune și răbdare. Nu lovește pe cel ce greșește, pentru că la rândul lui nu este perfect. Încearcă să îndrepte, să ajute. Ce folos ar avea să lovești pe cel care a pus o cărămidă greșit în zid din nepricepere? Nici tu nu te-ai născut învățat. Mai bine îi arăți cum să nu mai greșească devenindu-i învățator. Cu timpul roadele vor deveni înmiite. Fără răbdare te pierzi atât pe tine, cât și pe cei din jur, iar bunătatea își are rădăcinile ancorate în răbdare.

O prietenie adevărată nu se poate lega decât cu multă răbdare, dăruire și bunătate. „Nu pot să mă joc cu tine, zise vulpea. Nu sunt îmblânzită. Dacă tu mă îmblânzești, viața mi se va însenina. Voi cunoaște sunetul unor pași deosebiți de-ai tuturor. Pașii altora mă fac să intru sub pământ. Ai tăi mă vor chema din vizuină ca o melodie... Nu cunoaștem decât ceea ce îmblânzim.” (Antoin de Saint Exupery, *Micul prinț*) Ca să îmblânzești pe cineva trebuie să faci acest lucru treptat, cu perseverență și răbdare. Când vei ajunge să cunoști ceea ce ai îmblânzit totul îți va părea un zâmbet, o mângâiere, o melodie. Vei pași pe drum și sufletul tău va lumina atât de puternic, încât îți vor surâde florile și frunzele copacilor vor fredona imnuri ca în basme. Bunătatea nu o simte doar omul, ci și necuvântătoarele și natura, căci „Bunătatea este limbajul pe care surdul îl poate auzi și orbul îl poate vedea” (Mark Twain). Și toată transformarea spre bunătate, îmblânzirea, va trebui să o începi cu tine însuși, pentru că „adevărata fericire în tine răsare și-n tine-nfloreste și leagă rod, când ți-ai pregătit sufletul pentru ea.” (Alexandru Vlahuță)

Atunci când sufletul fiecăruia e deschis spre bunătate începe să aducă rod treptat asemenea pomilor care înțeleg chemarea primăverii și lasă mugurii să zâmbească la soare. Pomii ce nu mai zăresc chipul soarelui, umbriți de alte griji, se usucă. Pomul bun și la bătrânețe face vlăstari, pe când cel rău nu zărește lumina și se ofilește fără rod.

Ca să te poți bucura de roadele fericirii trebuie să te cunoști pe tine însuși. Acest lucru e necesar să îl faci cu răbdare, pricepere, pentru ca mai târziu să-ți definești opera zidită cu trudă clipă de clipă. Cel mai aspru critic al tău trebuie să devii tu însuși și vei reuși acest lucru eliminând acea iubire de sine care aduce după sine răutatea. Abia după ce ți-ai cercetat ființa poți să dăruiești cu adevărat din roadele bunătății și celor din jur, iar fericirea nu va întârzia să apară. „A, dacă nu ne-am iubi pe noi așa fără de măsură, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de câte ori am mințit sau ne-am surprins asupra unei răutăți ori asupra unei fapte urâte, dacă, în sfârșit ne-am examina mai des și mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se îngrașă dobitocul ce se lăfăiește în nobila noastră făptură . Se știe că durerea e un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage

Evenimente

În bătaia peniței

învățătură și din durerile altora.“ (Alexandru Vlahuță)

De mare învățătură e tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Câtă mulțumire sufletească ai la finalul unei zile dacă reușești să alini durerea cuiva! Ce pildă de bunătate, de dăruire, sunt părinții! Ei se sacrifică pentru binele copiilor și acest lucru îi face foarte fericiți.

„Eu am mare încredere în voința ta. [...] Doamne, ce bine-mi pare c-ai început să te observi, să-ți faci singură muștrări și să-ți cauți singură drumul cel adevărat!“ (Alexandru Vlahuță) Drumul cel adevărat este drumul bunătății. El aduce după sine mulțumirea și fericirea. Acest drum adevărat este înfățișat în tot ceea ce înseamnă artă dar eu o să mă opresc pentru un mic și semnificativ exemplu la o operă literară, mai precis la o poveste *Fata babei și fata moșnegului* a scriitorului Ion Creangă. Fata moșnegului era înzestrată cu toate calitățile datorită bunătății, pentru că bunătatea te îndeamnă să fii harnic, ascultător, plăcut, frumos. Fata babei, fiind invidioasă, leneșă, mincinoasă, lacomă, egoistă etc. era rea la inimă și urâtă. O să mă abat puțin de la firul poveștii, deoarece mi-am amintit că am auzit adesea vorbe ce afirmă că nu contează înfățișarea unui om, ci sufletul. În urmă cu zece, cincisprezece ani și eu credeam acest lucru, însă cu timpul am înțeles că oamenii buni sunt și frumoși, iar oamenii urâți au multă și ascunsă răutate. Defectele aduc după sine complexe de inferioritate și în majoritatea cazurilor acestea explodează în prefăcătorie, invidie, egoism, cu alte cuvinte în răutate. Fata moșnegului a fost alungată de acasă, prin viclenie, de mama vitregă și astfel și-a urmat adevăratul drum în viață. Mergând pe acest drum a ajuns în final la Sfânta Duminică unde a slujit cum se cuvine și nefiind lacomă a ales darul ce părea cel mai mic dar care avea în interior o adevărată comoară. Așa e și sufletul plin de bunătate, asemenea darului ales de fata moșnegului. Întoarsă la casa părintească a adus cu sine mulțumire în viața tatălui său dar și a ei, pentru că a putut să fie de folos. Fata babei când a plecat de acasă nu a ales drumul cel adevărat și nu a muncit cu dăruire iar plata a fost pe măsura lăcomiei, o ladă mare și frumoasă plină de balauri. Cei necinstiți ajung să fie victime ale propriei răutăți și să se înece în nefericire. „Așa, Mimilică dragă, ceartă-te de câte ori te simți egoistă, de câte ori te mușcă de inimă șarpele răutății, al invidiei sau al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de câte ori deșertăciunea te îndeamnă să strigi: „Uitați-Vă la mine!“ Dar mai ales aș vrea să scriu de-a dreptul în sufletul tău aceasta: Să nu faci nicio faptă, a cărei amintire te-ar putea face vreodată să roșești. Nu e triumf pe lume, nici sprijin mai puternic, nici mulțumire mai deplină, ca o conștiință curată. Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi de 50 de ani ai s-o înțelegi mai bine. Să dea Dumnezeu s-o citești și atunci cu sufletul senin de azi.“ (Alexandru Vlahuță)

Marciana CORICI

Se împlinesc 91 de ani de la nașterea academicianului Nicolae Boșcaiu

Nicolae Boșcaiu, originar de pe plaiurile bănățene, este unul dintre cei mai importanți biologi români, membru al Academiei române.

S-a născut în localitatea Caransebeș, la 23 iulie 1925, într-o familie de intelectuali, care i-a insuflat dragostea pentru natura, cultură și frumos, mama învățătoare și tatăl profesor de limba franceză. Copilăria i-a fost împlinită de prezența celor doi frați gemeni ai săi, Tiberiu Boșcaiu, devenit profesor de limba și literatura română, fondatorul Muzeului de Geografie literară și Alexandru Boșcaiu, instructor de muzică. A urmat cursurile Liceului Traian Doda din Caransebeș și Facultatea de Științe Naturale a Universității din Cluj Napoca.

Din discuțiile purtate cu regretatul domn Alexandru Boșcaiu cu prilejul colaborării în vederea realizării unor activități culturale aniversare la muzeu și cu doamna Angela Boșcaiu, soția fondatorului muzeului, aflată zilele acestea în țară împreună cu nepoata sa, Raluca, am aflat între altele și despre o perioadă mai dificilă din viața domnului Nicolae Boșcaiu, legată de anii de detenție politică din perioada regimului comunist.

Surmontând dificultățile regimului cu perseverența cercetătorului pasionat de munca sa, domnul Nicolae Boșcaiu și-a încheiat studiile universitare obținând titlul de doctor în biologie în anul 1971, la Universitatea din Cluj- Napoca.

Viața i-a adus și satisfacții ca un oarecare binemeritat echilibru la suferința pricinuită de încercările la care a fost supus de regimul comunist și greutățile îndurate în închisorile comuniste de la Gherla, Pitești sau Canalul Dunăre - Marea Neagră.

A ocupat mai multe funcții importante, dintre care amintim: membru titular al Academiei române, începând din anul 1991, membru al Asociației Internaționale de Fitosociologie, președinte al Asociației Române de Fitosociologie, cercetător științific la Subcomisia Monumentelor Naturii din cadrul filialei Cluj a Academiei Române.

A fost de asemenea redactor șef adjunct al revistei „Ocrotirea monumentelor naturii și a mediului înconjurător”.

A desfășurat o bogată activitate de cercetare științifică în domenii diverse precum : istoria botanicii, floristică, taxonomie, fitogeografie și altele. A cutreierat Munții Banatului unde a cercetat flora și fauna.

Este autor la peste 260 de lucrări, publicate în țară sau străinătate. O carte la care familia ține mult este „Flora și vegetația munților Tarcu, Godeanu și Cernei”, lucrarea de doctorat, un studiu ce cuprinde 481 de pagini și munca de aproximativ 20 de ani de cercetare a autorului. Pe exemplarul care se află în sânul familiei (apărut în anul 1971) este scrisă dedicația: „ Iubiților mei Părinți cu desăvârșită recunoștință, Nicu”. Lucrarea a fost distinsă cu premiul „ Emanoil Teodorescu” al Academiei Române. O culegere de cercetare este „Pădurea și poporul român (Cluj, 1987) ce reunește lucrările prezentate la simpozioanele din anii 1983, 1984, 1985, organizate de subcomisiile pentru ocrotirea monumentelor naturii și Om - biosferă, din cadrul filialei Cluj Napoca a Academiei Române (redactare: Ștefan Pascu, secretar de redacție : Nicolae Boșcaiu). Volumul ce se află în prezent în posesia doamnei Mariana Boșcaiu are înscrisă următoarea dedicație : „ Pentru Sandu și Mariana , plăcută amintire, cu toată dragostea, Nicu”. Este coautor alături de Alexandru Borza la volumul „ Introducere în studiul covorului vegetal”.

Într-o perioadă a vieții a lucrat și ca muzeograf principal la Muzeul din Lugoj. A participat la primele sesiuni ale Despărțământului Astra Otelu- Rosu- înființat de fondatorul muzeului de Geografie literară, unde a vorbit despre „Turismul și ocrotirea naturii” și „Parcurile naționale din Japonia”.

A fost declarat cetățean de onoare al orașelor Caransebeș și Cluj, iar post-mortem al orașului Pitești. A fost distins cu titlul de Doctor Honoris Causa al Universității Camerino din Italia.

Reprezentant al științei, domnul Nicolae Boșcaiu, **s-a stins din viață la Cluj Napoca, la data de 22 octombrie 2008.**

Poezie

George IONIȚĂ

...

se-adună anii
împovărați de zări
pe frunzele-arămii
lumina cade cenușie
în cerul răscolit de nori
și atât de-aproape
copacii parcă și-au înfipt
ca niște rădăcini
vârfurile lor
mă simt străin și fără rost
și-acea oglindă caut
cu chipul care-a fost...

nisipul în clepsidră
grăbit se scurge
tot mai anost
iar clipa ce se naște
e deja târzie...

...

am împărțit luna în două
o parte pentru tine
cealaltă mie
și noaptea a devenit mai tristă
grunjoasă
nici câinii nu mai știu
la care să latre
de după umbre
regina nopții își scutură parfumul
înnebunind fluturii...

În bătaia peniței

amușinez aerul acesta mirosnic
și-mi apăs urechile
să nu mai aud țârâitul greierilor
ascunși în mintea mea
să pot măcar visa
să ascult iar Ummagumma...

...

cum tremură această clipă
într-o bătătie de inimă
și însemnul unui rid
cum valul fărâmițează nisipul
la țărmul unei mări
acum a...rid
cum vântul adie
și frunza unei toamne poartă
în vrie
cum mie un rid
a...rid
cum ție...

...

a nins...
privesc albul imaculat,
neatins, virgin...
sub el se ascund gunoaiele,
scuipatul de ieri...
e multă liniște,
o liniște care îți apasă timpanele...
nici câinii nu mai latră...
doar focul în sobă trosnește
din când în când,
licărind întunericului...
dar această lume feerică se va topi
și va curge ca o lacrimă,
dezvelind iarăși gunoaiele
și totul va fi cum a fost,
până și respirația va fi gri...

eu/tu

de-o parte eu -
tu de cealaltă
și între noi un zid transparent
de care ne lipim mâinile
buzele
mimând o îmbrățișare
un sărut...
doar privirile ni se întâlnesc

Poezie

ca și cum zidul nu ar fi
uitându-ne așa ore întregi
poate chiar ani
până ce ochii ni se golesc
am putea crede atunci
că niciunul dintre noi nu a fost
adevărat
dacă.n-am avem fiecare lacrima
celuilalt...

bogat de singurătate

îți aprinzi iar o țigară bătrâne
și tragi adânc fumul
încându-ți plămâni
ai făcut un drum lung și ai lăsat în urmă
bucurii
tristeți
multe iubiri
pe toți prietenii
și cu cât ai pierdut mai mult
cu atât ai devenit mai bogat de singurătate
acum ești unul din bogații lumii
chiar dacă te simți mai singur printre toți
printre toate
și iar îți aprinzi o țigară
trăgând adânc fumul
te uiți cum arde tutunul
cum rămâne doar scrumul...

m-am risipit...

m-am risipit în fiecare clipă
crezând c-o să mă nasc mai plin
în cea care-a urmat
dar am rămas mereu neadunat
iar zborul mi-a fost frânt
într-o aripă
aș vrea nimic să nu mai simt
să-mi fie gândul gol
netulburat
și lumea toată
acum să fi murit
timpul mut
nemăsurat...

interogație

mi-e somnul nevisat

În bătaia peniței

noaptea povară pe gene apasă
impului semn clipele lasă
în tâmpile mele parcă se zbat

ni-e sufletul gol de-atâta greu
și gândul numai suspine
le ce Doamne ai uitat de mine
le ce m-am uitat până și eu?...

Melania Rusu CARAGIOIU

ODATĂ...

Grupj de poezie pentru copii 4-7 ani

MICA SĂGEATĂ

Prietenele mele, voi, dragi rândunele,
Pe un fir aerian miniaturi de-aeroplan,
Așteptați un fotograf și un ordin de plecare,
Către sud și peste mare...

Balansați căpșorul mic,
Cântând prin ochi de cristal,
Și vă strângeți în ilic...
Sub șorțulețul de in aveți inimi aurite,
Voi, păsărele sfințite !

Cine zboară prin deșertul ars de soare-n
Depărtare ?
Rândunica cea plăpândă,

Însetată, chiar flămândă.
Ea conduce pelerinii
Care duc la Mecca crinii...
Și când soarele răsare
Le șoptește o urare :
„Omar, tu nu vei muri,
„Și la Mecca vei sosi !”

Azi rândunelele mele
Au luat puii cu ele...
Rămân cuiburile mici
Făurite din chirpici.

Le aștept cu primul zbor
Să-mi revină în pridvor !

BĂRĂGAN

Unduiesc valuri de grâne,
Grâne sau vâluri de zâne?
Râd câmpiile bătrâne.

Piuit de dropie
Pare că s-apropie.
Vântul doarme în ciulini,
Iepurii sub mărcini.
Potârnichele în stol,
Plecă, lasă cuibul gol.

Vânătorul bate pasul,
Oare, unde-și face „masul”?

Doldora de prepelițe,
Atârinate în bentițe,
Ranița-și arată plinul ...
Înăuntru doar pelinul,
Ceapă, brânză, un colț de pâine-îl
Îndestulă până mâine.

Sus, pe cer de bărgan,
Norul jos aeroplan
Stă și-așteaptă strop de ploaie ...

Paparude cer șiroaie
La o margine de sat,
Dar cine le-a ascultat?

Făt-Frumos cel grăulean
Crește mare și bălan;

E-nvățat fără de apă,
Curcubeiele-l adapă.

GRĂDINARUL

Grădinarul plin de zel,
(Știu că îl cheamă Marcel),
Locuiește peste drum,
În căsuța cu alun.

E un băiețel ghiduș,
E sportiv și jucăuș.
Dar marea lui pasiune
(Are chiar talent, pot spune)
Este mica lui grădină
Lângă gard, sub o glicină.

De când a plecat zăpada
Și s-a dezghețat ograda,
Își așteaptă ghiociei,
Ce-și leagănă clopoței
Seamănă bulbi de lalele,
Pâlcuri mici de vioarele,
Le udă și le plivește.

Grădinarul nostru are
Găletușă și șorț mare,
Aduce pământ cu roaba;
Nu mai termină cu treaba!

Astăzi, când e sărbătoare
Și-a scos șezlongul la soare,
Frunzărește albume, poze
Colbăite și cu ... roze!

Într-o zi, din întâmplare,
În grădina lui răsare
O plantă necunoscută ...
(Veninoasă o cucută!)
Micul grădinar, mirat,
O îngrijește delicat.
Planta crește ca din apă,
Băiețelul o udă, sapă ...

Peste câtva timp, bunelul,
Vrând să-și vadă nepoțelul,
Iată-l vine de la țară,
Aduce mere de vară,
Dulceață de fragi și mure

Și ferigă din pădure.

Marcel este bucuros
De buchetul arătos.
Fuge să-l planteze iute.
Dar n-are unde! În curte
Nu mai este loc defel!
(Noroc de dragul bunel):
Planta ce-a umplut grădina
E cucuta, rea, haina,
Este foarte maiestuoasă,
Dar, vai, e otrăvicioasă!!!
Și nu place cum miroase!

Grădinarul nostru mic,
S-a cam supărat un pic.
Și luând o săpăligă,
Face loc pentru... ferigă!!!

PRISĂCARUL

Cu bunicul la prisacă
Milu a plecat aseară,
Ca în fiecare vară...

Milu este într-a patra,
Iar săracul bunicuțul,
Fără nici un dinte-n gură,
E bătrân de tot tăicuțul;
Greu lucrează-n bătătură.

Milu ajută în prisacă,
Îngrijește de albine,
Totul i se pare-o joacă,
Se pricepe foarte bine.

Într-o haină ca o togă,
Un halat cam larg și lung
Singurul din garderobă
Jos pulpanele-i ajung,
Milu urcă, se apleacă,
Robotește până-n seară:
Iar l-au înțepat! Ce dacă?
E voinic. Nu e din ceară!

T O A M N A

parodie dupa Toparceanu

De atâta vânt și ploaie
Se stricară florile,

Poezie

În bătaia peniței

Ba și frunzele se-ndoaie,
Se sufocă morile.

Trece vântul pe cărare,
Val vârtej, ca un tehui,
Face tot ce îi năzare
Și nu stă la locul lui .

A ieșit cămașa udă
Să-și usuce cutele
Și se leagănă pe rudă,
Ca la loto, sutele.

Eu mă duc să plimb bastonul
Ocolind băltoacele,
Urlă toba și trombonul
Stârnind iarmaroacele.

Poți citi în palma toamnei
Când sunt bune poamele,
Strugurii oacheși pe viță,
Îmi ațâță toanele.

Sunt gârbov de-acuma, frate ,
Mă ajută soarele
Să mi mai desmortesc cel spate
Și să mi duc picioarele.
ă

Mă-ntinsei la vorbă lungă
Cu ulcica goală-n mână,
Vântul bate frunza-n dungă ,
Și mi șoptește : - vezi de stână !!!

DE-A BABA-OARBA

„-Tip, top, stai pe loc,
„Înainte, mai cu foc;
„Nu încolo! Înapoi!
„Vă tamponați amândoi! Buf!

„Babă-oarbă, stai pe loc,
„Vreau și eu să intru-n joc,
„Am intrat, acuma pleacă,
„-Dar..., nu eu te-am tras de geacă.

„-Nu mă prinzi, nu mă prinzi!
„Ce te-nvârți și te frământă?

„-Cu-cu, cu-cu! Ai trecut pe lângă mine:
„Eram jos, îmi pare bine!
„De un ceas, de un ceas,
„Tot îți trec pe lângă nas!

„-Ha, ha, ha,
„Ha, ha, ha,
„Pe sub șal nu te uita!

„-Tip, top,
„Nu sta-n loc!

Jocul merge mai cu foc.

Al. Francisc

De iubire

A curs tot sângele din șoaptele noastre
Așteptându-te
Și sigur că astăzi
Cu ovalul fierbinte al chipului tău
Îngemănat cu nefericirea din mine,
Am să-ți pătrund sunetul de vioară
Ce ostenește seară de seară.

Din greșeală

O divinitate aproape măiastră
Își scoate brațul elegant și subțire
Din creierul meu fără vorbe,
Îmi ia paharul din mână
Cu o nepăsare menită,
Îl dă peste cap mulțumită
Și revine în două secunde la sine.

Drum

Desfac doi șerpi care stau lipiți unul de altul,
Sâsâie cu nepătimire
Și mă privesc atenți, pregătiți
În vreme ce eu
Fac drumul
Prin golul pe care-l arată,
Din gura mea către locul din tine.

Direcție

Poezie

În bătaia peniței

A început un război
Care umple toate colțurile
În care aș fi putut să-i aștept sfârșitul
Și toate gloanțele trase
Aleargă de nebune
Doar către mine
Să îmi intre în minte
Sau măcar pe aproape.
8oct2016

Sfârșit de săptămână

Am să aștept sfârșitul de săptămână
Să îți trag mijlocul mai aproape,
Să îmi las buzele în părăsire
Pe sânul tău stâng de argint
Vreme în care mâinile
Să îmi alerge de colo-colo
De-a lungul și latul trupului tău
Ca o cursă de cale ferată
Ciulnița-București.

5oct2016

Irina Lucia MIHALCA

Conturul nopții

Înaintăm în propriul labirint
după cântecul lăuntric,
visele subterane vor umfla izvoarele
ce ne conduc, prin anotimpuri,
în oceanul timpului necuprins.

O vibrație te-nalță pe scara cerului.
Drumurile recuceresc câmpia mlădioasă din noi,
doar vântul ne schimbă destinul! Îți șoptea aerul
ce multiplica gândul meu în spațiul mistuit...

1 septembrie 2011

Ieșirea din labirint

Ard clipe la temelia templelor,
urnind lespedeza simți
vaierul lanțurilor.

Mai departe de soare,
insula virgină

În taina nopții e-o șoaptă, o chemare,
un dor crescut din lumina zilei.
Lasă-te purtat pe aripile visului
și-adu lumina din tine! Îți spuneam.

Pe firul undelor, un cântec adie în poarta viselor.
„Frunze pe alei, o frunză pe alei, purtată de vânt!”
ai simțit, închizând ochii.
Prin umbra chiparoșilor, ecoul revine în dansul lunii,
tot mai adânc răsună ecoul cântecului...

Timpul nu curge pentru toți într-o singură direcție!
Mai presus de toate există ceva,
ceva ce te face să plutești,
desprinzându-te ușor de tine mi-ai spus.

Pagini albe de tăcere există în noi,
pe marea vieții, mantia infinitului
ne-acoperă statura.

Poezie

apărută din mare
(cu fiori pătrunzi în ea).

Am sărutat vântul, crezând că-s ochii tăi!
Un mesager nevăzut,
vântul călător mi-a dăruit sărutul.

*Parfum suav, mister printre stele,
doar buzele tale în vise!*
Misterul învăluie
visele tale,
o lume unde puțini au acces.

Capcane de gânduri
despletești spre mâine,
înaintezi
în flacăra stinsă a torței,
printre voci,
respirația ei îți arde oxigenul.

Două clipe-i separă
atât de aproape și-atât de departe...

Blocat printre ruine,
pașii lui călcau peste el.

Ea trebuie să reazeze
mozaicul pieselor,
șoptind o chemare.

Aripile grele
își continuă zborul
spre zenit.

lumină strânsă în cercul iubirii

6 februarie 2011

**Mai aproape de tine,
mai aproape de mine**

" Iar degetele mele,
de departe, se vor împleti în părul tău "-
Ismail Kadare

*Oamenii sunt pereni,
din seva lor vor renaște noi forme
luminoase!*
Muști din azur. Pe un bob de grâu,

În bătaia peniței

roua a impregnat rugăciunea sufletului,
Prin timp, ecoul străbate dorința albă a iubirii.

*Pașii tăi spălați de valuri am să ți-i îmbrac în flori,
flori ce cresc pe-aceste maluri!*

În fiecare, omul își lasă bucăți din suflet.
Printre clipele trecătoare, mesageri ai luminii
ne însoțesc, prin viață,
Să-i înțelegem frumusețea!
Speranța e în fiecare inițială,
în semnele presărate
pe aleile pe unde pașii ne poartă,
în mugurii înfloriți de cuvinte-lumină.

Sufletul ți-a rămas agățat, undeva, între tine și cer.

Ninge iubirea,
acoperindu-ne inimile cu fulgi mari,
printre hainele parfumate simți intensa trăire,
printre sincope, doar regăsirea trupurilor.
Astăzi, o parte din tine s-a risipit undeva.
Și ieri cum te-ai simțit?

Mai aproape de viață, mai aproape de moarte,
Mai aproape de tine, mai aproape de mine,

În pași de dans
- prin timp înlănțuiri valsăm,
zâmbind, într-un balans continuu treci prin viață.

Mai aproape de viață, mai aproape de moarte,
Mai aproape de tine, mai aproape de mine,

Ne separăm de lume,
alegem culorile, ne pictăm tabloul.
Nu-ți fie frică, ia-mă de mână, iubește clipa!

Într-un amurg al zeilor perisabili, al unei iubiri
pierdute de destin,

dragostea biruie timpul și spațiul.

Într-un peisaj înghețat, povestea venită
din lumea reală și vie
aduce fiorul iubirii eterne.

Rămâne aici doar până
ce-și duce la bun sfârșit legământul.

La Început Cuvântul...

La Început, Cuvântul a fost
și Cuvântul s-a Luminat în Om,
în floare, în stele, în lună,
în piatră, în fântâni și în mare.
Omul a luat cuvintele,
le-a amestecat,

Poezie

le-a compus prin fulgii de
nea,
în stropii de ploaie,
în vânt și-n miresme de frunze,
în floarea-de-colț, în Steaua Polară,
în suflet-pereche, în nu-mă-uita,
în gândul din vis,
într-o caligramă.
Cuvintele au început să zboare,
un dans
spre cer și spre soare.
Din teamă, omul le-a smuls,
le-a îndepărtat,
le-a ascuns în adâncuri,
formând noi cuvinte,
mereu mutilate,
psalmi de dor și de jale,
cuvântul durere, răni, boală și moarte,
noroi, întuneric,
cuvinte udate în lacrimi din veșnica teamă.
Treptat cuvintele s-au stins
prin gări, în spitale, pe fronturi, în războaie.
Au mai rămas amintiri
și umbrele lor
în inimi, în cânturi,
în povești, în balade și doine,
mici felinare
în zboruri de fluturi,
petale de lotus, priviri de copil,
gânduri-poeme
în muguri de floare, în raze de soare...

Cristina-Maria IANCU

Elevul pasionat de cărți

Cu ghiozdanul plin de cărți

La școală elevul a venit,
În pauze s-a apucat de citit,
Multe lucruri a descoperit.

Pe urmă pauzele le petrecea
La biblioteca școlii spre a căuta,
Cărți să-l ajute-n viața sa,
Viitorul își clădea.

În bătaia peniței

Viorel BIRTU-PIRĂIANU

ȚIPĂT ÎN VÂNT

nu știu cine sunt
pășesc cu durerea
până la capăt
fără a ști
de ce
am rătăcit calea
nu am găsit adevărul
am obosit

sunt unul dintre cei uitați
spăl păcatele gândurilor
ce zac în suflet
în lacrima timpului
privesc în jur
nimic
vorbesc și tac
în cuvinte nerostite
uneori plâng
în cuvânt sau în gând
cuvântul meu doare
e țipăt
un suflet biciuit de oameni
aici
pe ăst sfânt pământ

HAI VINO

e prea frumos numele tău
să îl murdăresc
cu vorbe multe,goale
doar un cuvânt aduc
în dar
un dor nespus
dor călător
știu..știu
tu azi aștepți
cuvinte de amor
în astă seară am să vin
promit
în somn

pe un cearceaf pătat
de lacrima iubirii
doar un inel îți las
apoi pășesc
ușor-ușor
în visul tainic de amor
hai vino ..
în clipa mea de dor

TU PLECI

mi-e trupul sfâșiat
de gânduri,de tăceri
de azi,de ieri
în mine plâng tristeți
din vremuri seci
și lacrimile's reci
pe geamuri plouă
cu tristeți și lacrimi
seci și reci
mă arde rana
ce țipă în mine
pe cer nori
trec,se petrec
unii plâng
ieri,azi .curând
plouă
în jur,în mine
tu stai
petreci și ...pleci

Poezie

Andrada KESZEG

Toamna cea înfrigurată

Toamna cea înfrigurată,
E mai rea ca altădată,
Tot văzduhul e înnorat,
Rândunelele au plecat.

Alte păsări călătoare
Se adună-n grabă mare,
În stoluri gălăgioase

Se îndreaptă spre alte case.

În livezi, grădini, ogoare,
Este gălăgie mare;
Cântă greu tractoarele,
Se umplu cămărilor.

Și copacii acuş-acuş,
Rămân goi, fără frunziș,
Soarele a ațipit,
Gâzele au amorțit.

Trece toamna-n grabă mare,
Brumă are la picioare,
Zână dragă, zână mândră,
Te rugăm să fii mai blândă!

Dragă toamnă,
Cum ești tu,
Ploiasă, rece, geroasă,
Noi te iubim la fel de mult.

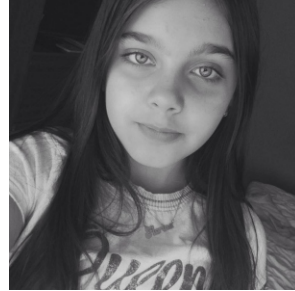
În noaptea de Ajun

Este noaptea de Ajun,
Pentru noi copiii e o bucurie,
Vine Moș Crăciun
Și ne-aduce-n tolă, tot ce e mai bun!

Nu am dormit deloc,
Iar moșul nu a venit,
Dar când am adormit,
Moșul a sosit.

Moșule îți mulțumesc
Pentru toate cele bune,

În bătaia peniței

Florina DOICAN

Mama

Dragă mamă,
Te iubesc,
Până mor
Și cât trăiesc!

Tu ești raza mea de soare,
Tu ești dulce alinare,
Ești inima mea,
Iar eu îți ofer dragostea.

Tu m-a făcut,
Tu m-ai crescut,
Tu m-ai iubit,
Fără tine nu aș fi trăit.

Toamna dragă, te iubim!

Toamna mea cu cer senin
Te-am așteptat mult ...
Pentru frumosul amurg.

Tu ai venit târziu,
Dar totuși ai venit,
Frunzele cad la răsărit.

Sănătate îți doresc,
Pân' la anul numai bine!

Fluturii

Fluturii albi și albaștrii
Sunt foarte frumoși,
Eu îi prind în plasă
Când mama mă lasă.

Dar nu îi omor,
Ci mă uit la ei,
Că sunt mititei,
Foarte frumoșei.

Eu nu îi rănesc,
Ci mă joc cu ei
Și pe toți din plasă
Îi ajut să iasă.

Romulus FRÎNCU

Moara din Bouțari, la muzeu

Moara cu roată orizontală (ciutură) din satul Bouțari, județul Caraș-Severin, ilustrează în muzeu cel mai vechi tip de moară de apă cunoscut, care a precedat în Europa morile de apă cu roată verticală, dar a dispărut în timp, rezistând până azi doar în câteva zone Scandinavia, Spania, Balcani, Caucaz , printre acestea numărându-se și România. În Transilvania se întâlnesc asemenea mori doar în arealul Țara Hațegului-Banatul de Munte, dar în Muntenia au fost

prezente din Vrancea până la Dunăre.

Moara din Bouțari, databilă la mijlocul secolului al XIX-lea, funcționează ca o râșniță mai mare, pusă în mișcare de apă, motiv pentru care este denumită în Banat chiar așa, nefolosindu-se pentru ea termenul moară. Șuvoiul de apă, orientat pe un scoc îngust, lovește paletele în formă de lingură ale roții de lemn orizontale, rotind-o odată cu fusul vertical și piatra alergătoare (care macină boabele), cu care formează un corp comun.

Potrivit unei statistici din anul 1921, în Bouțari existau 32 de mori cu o piatră și ciutură, care se aflau în satele Bouțarul de Sus (7 mori), Bouțarul de Jos (9 mori) și Bucova (16 mori).

Asemenea mori aveau atât avantajul valorificării forței unor pâraie cu debit redus, cât și dezavantajul unei capacități scăzute de măcinare. De aceea, ele erau deseori în proprietatea și folosința unui singur neam, familiile aparținătoare împărțindu-și riguros între ele drepturile de măcinare. Este motivul pentru care existau multe asemenea mori într-un sat, înșirate relativ dens în lungul aceluiași curs de apă.

SURSA: Muzeul Etnografic al Transilvaniei

<http://www.muzeul-etnografic.ro/ro/obiective-muzeale>

<http://www.7-zile.com/2016/07/28/moara-din-boutari-la-muzeu/>

Ion TURNEA

Locurile copilăriei mele

Locul meu natal este altarul copilăriei mele, altarul pe care s-au jertfit cei mai frumoși și fericiți ani.

Localitatea mea natală, Bolvașnița, a fost presărată în mijlocul unei naturi paradisiace. Doi munți țin de strajă frumoasei mele localități natale, unul destinat turismului, Muntele Mic și altul transhumanței oierilor, Țarcu.

Cum treci de Valea Timișului pășești în Bolvașnița și dacă mai faci câțiva pași ajungi în Vârciorova, localitate ce se află la poalele muntelui Țarcu. În partea stângă a localității se poate observa Muntele Mic. Din Bolvașnița poți ajunge la poalele Muntelui Mic și trecând colnicul, prin localitatea Borlova. Tot peste deal, la dreapta, poți vizita Vălișoara și puțin mai sus Ilova. Iubitorii drumețiilor pe munte au putut observa în dreptul localității Ilova o piatră mare cu o cruce pe ea numită Cleanțul Ilovei.

Copil fiind alergam pe aceste drumuri și sorbeam energia dealurilor, apoi a munților împăduriți, a fântânilor și izvoarelor. După ce treceam plaiurile Muschel și Padeș ajungeam la poalele muntelui Țarcu. De acolo până la locul unde se afla stâna era o cale lungă, însă deosebit de pitorească. Pădurile de foioase, iar mai apoi pădurile de brad își deschideau porțile și te primeau în mărețul lor palat construit de mâna celui mai priceput meșter. Nicio capodoperă zidită de mână omenească nu poate egala sau întrece măreția naturii. De îndată ce ajungeai în Strigoni, un loc renumit pentru multele lui izvoare reci, ajungeai și la jumătatea drumului ce ducea la stână. Stâna Șcheiu era locul unde îmi plăcea să adulmec înțelepciunea populară.

Țarcu este chipul țaranului român din Banatul montan. Țăranul bănățean este un om puternic, frumos, cu numeroase calități morale. El biruiește orice zăpadă, furtună sau arșiță. Dacă pentru o clipă soarele și-a retas fața din oglinda muntelui, lăsând în locul ei să respire aburul ceții sau izvoarele norilor, în clipa următoare energiile pozitive alungă chipul întunecat cu pricepere, hotărâre și curaj. La fel a învățat și țăranul român să pășească pe drumurile vieții.

Obiective turistice de neegalat mai sunt și cabana Cuntu, strâmtoarea Groapa Hobanului, un loc în inima muntelui Țarcu, un loc îngust prin care nu puteau trece doi oameni, iezorul de la stâna Șcheiu pe care copil fiind m-am plimbat cu ușa de la stână în lipsa unei bărci, însă am avut noroc și am fost salvat la timp de ciobani, atât eu cât și tovarășii mei de joacă ce-mi erau aproiați ca vârstă.

Cunoscătorii drumurilor montane porneau la pas de pe muntele Țarcu până la Poiana Mărului. Cei care nu cunoșteau muntele se rătăceau printre poteci și nu mai reușeau să scape fără ajutor din labirintul fermecător al naturii.

Din loc în loc, cu cât te aventurezi mai mult spre a cerceta castelul fermecător al naturii, poți întâlni stânci cu frunțile gânditoare de imaginea anilor.

Capra neagră este copilul acestui loc. Jocul ei săltăreț și fericit prin păduri, luminișuri, pe stânci, te învață cum ar trebui să te înarmezi cu răbdare și optimism pentru a trece cu ușurință peste greutățile vieții.

Ursul ca un stăpân al acestei împărății se impune cu multă personalitate prin fiecare pas pe care-l face.

Dacă muntele Țarcu este destinat îndeosebi transumanței oierilor, Muntele Mic rămâne un atractiv punct turistic. Pe Muntele Mic poți urca cu telescaunul, la pas sau cu automobilul pe drumul construit special destinației acestuia.

Plimbarea cu telescaunul, timp de patruzeci și cinci de minute este o adevărată splendoare. Pădurile de brad îți zâmbesc în haina lor de sărbătoare indiferent de anotimp. Căprioara nu întârzie să-ți săgeteze privirea cu imaginea ei de fugarnică. Odată ajuns în liviera pădurilor de brad se zărește mănăstirea ce poartă hramul Sfântului Prooroc Ilie Tezviteanul și mai multe cabane, pensiuni și un hotel, toate presărate printre văi.

La crucea din vârful muntelui poți ajunge la pas, preț de o oră, din locul unde telescaunul și-a încheiat traseul sau cu automobilul. Este preferabil drumul făcut la pas. Datorită lui poți gusta aroma muntelui ascunsă în ochiul pădurilor de brad.

Locul unde am copilărit mi-a dăruit atâta energie de viață, m-a îndrumat să merg pe drumul cel drept în viață după cum Egheriș, pârâul ce scaldă Bolvașnița, își cunoaște albia sa, păstrând același traseu până se varsă în râul Timiș.

Gânduri despre revistă:

Se pare că sunt materiale grupate, cu o semnificație personală și fiecare, în funcție de starea de spirit, le dă o interpretare aparte.

Victoria Pogorelaiy

Ion TURNEA

Frumusețea graiului bănățean în opera scriitorului Sorin Olaru

M-am născut și am crescut la sat. O mare parte din anii tinereții mele i-am petrecut la sat. Chiar și astăzi păstrez legătura cu frumosul sat bănățean. În ciuda faptului că modernizarea a îmbrățișat și glia cea străbună, inima satului a rămas aceeași, pentru că oamenii păstrează încă vii tradițiile și obiceiurile, portul din bătrâni și mai presus de toate graiul dulce bănățean.

Săptămânal merg la sat, pentru că am stăpînit în localitatea Peștere, județul Caraș Severin și constat cu bucurie că oamenii de aici vorbesc în grai bănățean în număr mare și păstrează tradițiile și obiceiurile locului.

Sunt convins că tradițiile și obiceiurile strămoșești, dar și frumosul grai bănățean va rezista atacurilor modernității, pentru că mereu vor exista vlăstari care să-l ducă mai departe și mai presus de toate oameni de litere care scriu în graiul lor bănățean.

Scriitorul român Sorin Olaru care a plecat cu ani în urmă în SUA, Michigan, și-a petrecut copilăria în localitatea cărășeană Buchin, din vecinătatea Caransebeșului, Banatul Montan. Cu toate că a plecat din țară, a luat cu el în suflet frumusețea satului și a graiului bănățean. Tradițiile și obiceiurile satului românesc bănățean au fost o sursă de inspirație pentru poeziile în grai ale scriitorului Sorin Olaru, de asemenea și frumoșii ani ai copilăriei când a putut cerceta, cu ochii aceia plini de naivitate a omulețului ce descoperă noul, toate rânduiețile adulților de la țară.

Fiind fiu de preot scriitorul Sorin Olaru a reușit să cunoască mai bine oamenii cu bucuriile și neajunsurile lor și datorită acestui lucru poeziile lui în grai au o morală. Sunt convins că prin mesajul scrierilor a încercat să corecteze greșeli omenești și totodată să-i ajute pe cei care consideră că au ajuns în situații limită să observe că în spatele fiecărui nor luminează soarele.

În poezia în grai „Întâmplare dintr-un sat“ arată cum „Pavalica a lu' Scovarda sî ortaca lui, Florica,“ a plecat din sat să facă bani „Au plecat în lumea largă, la Cicago-n America.“. De remarcat numele familiei căreia aparținea cel plecat din sat, Scovarda, sinonimul regional a clătitei, un fel de plăcintă subțire. Prin acest nume scriitorul dorește să arate că Pavalica a luat cu el și frumusețea graiului bănățean, a obiceiurilor de acasă. Pavalica se îmbogățește, dovada faptului că la sat oamenii au și viață grea, nu întotdeauna pământul muncit cu trudă dă rod și animalele sunt din cele mai bune. Bogat fiind revenea în țară în fiecare an și își ajuta consătenii și a făcut acest lucru până când Doinița a intrat la facultate.

Consătenii rămași fără ajutorul lui, chiar dacă acest ajutor era un plus financiar pentru ei, se revoltă din cauza lăcomiei și invidiei. „T'in'te-atunci potop de zarva, suduieli, fluieturi, / Cum iesau batu-le-ar focul, din spurcatele de guri: / -Prindeti hotu'!...Hotu', hotu'!...striga baba lui Topala, / C-asta vrea pe banii nostri sa își tina proasta-n scoala!“ Atât de lacomi au devenit, încât au crezut că fără să facă nimic, banii aceia se cuveau lor.

Morala textului este să nu ajuți pe cineva fără ca să primești ceva în schimb, pentru că acel cineva va ajunge să creadă că tot ce îți aparține este al lui.

Sorin Olaru, de loc din Banatul Montan, a purtat cu sine mereu graiul bănățean. După terminarea studiilor, o facultate cu profil real, Politehnica din Timișoara și o altă facultate cu profil umanist, Facultatea de Teologie-Ortodoxă Istorie „Andrei Șaguna“ din Sibiu, a muncit câțiva ani în țară, după care s-a stabilit în Michigan, SUA unde a continuat să scrie și să publice în limba română, mai mult decât atât în frumosul grai bănățean.

Gândirea realistă îmbintă cu cea umanistă conform studiilor scriitorului Sorin Olaru sunt convins că și-a spus cuvântul în creațiile lui unde a fost un fin observator a sufletului bănățean.

Ca scriitorul Sorin Olaru sunt mulți alți bănățeni care scriu și publică în grai, Petru Andraș, Dorina Șovre etc. dar de această dată l-am ales pe el, pentru că el este dovada clară că indiferent cât de departe ești faptic de satul tău natal, el se află mereu cu tine, în sufletul tău și îi porți frumusețea și graiul mai departe.

Adrian POPESCU

La marginea lanului de grâu

Fragment dintr-o proză SF

- Deșteptarea! Astăzi este o zi măreață pentru colonia noastră și restul umanității. Aveți grijă cum vă asamblați echipamentele! Și așa cum am făcut pregătire pentru acest eveniment, vă prezentați pe platoul principal! Mult succes și nu uitați că de astăzi bătrânul nostru va face parte din marea ligă a judecătorilor acestui colț de univers! ...

Câteva strigături de bucurie a acestei generații care a reușit să determine un inamic așa de puternic nu numai să încheie încetarea ostilităților, ci să devină și principalul aliat în marea alianță a tuturor ființelor care au atins spațiul cosmic cu propriile puteri s-au auzit.

Râsete, voci tinere, sunetul bocancilor au adunat pe marele platou o sută de mii de cadeți. Desigur alaiul era imens, procesiunile curgeau una după alta cu toată solemnitatea și tipicul uman.

La tribuna principală, pe un interval de o mie de locuri și-au făcut apariția în costumele lor de războinici spațiali.

În apropierea miezului zilei se lăsă o liniște timp de cinci minute. În tot acest timp vehicolul în formă de stea se ridica purtând la bord ultimul pământean care a văzut planeta mamă și căruia i s-a făcut mare onoare de a fi acceptat în rândul marelui consiliu de judecată. Desigur era însoțit de cel mai bun prieten, „arianul“ său preferat care la rândul-i îi fusese acceptată intrarea în marele consiliu.

Baiatul teran observă apropiindu-se de el o fata arien.

- Mă bucur că ne-am întâlnit din nou. Pot să-ți spun că ți-am simțit prezența așa cu m-a învățat bătrânul, spuse băiatul.

Se auzi un chicotit din spatele unei plante.

- Și ce miros ai simțit? întrebă fata mișcând ușor din nas pentru a respira aerul proaspăt.

- De lubenita.

- Înseamnă că încă mă mai iubești, deși că ai fost plecată... Da, am fost forțată să plec, așa cu ți se cere ție. Ți-am lăsat mesaj pe wurk, ca să știi că nu am plecat din dorința de a mă ascunde de tine, ci pentru a rezlva tensiunile din tribul meu.

- Am înțeles mai greu. A dus muncă de lămurire cu mine bătrânul. Știi bine că ni s-a interzis să ne mai vedem din pricina faptului că suntem specii diferite datorită reproducerii. Eu tot nu înțeleg în totalitate cum la voi sunt trei părți în ceea ce privește reproducerea speciei?

Serioasă G.A răspunde:

- Ceea ce este firesc pentru noi, a fost o mare nedumerire din partea voastră, dar în privința acesta bătrânul vostru a avut dreptare. Dacă există ca manifestare ceea ce voi numiți dragoste și iubire, poate să apropie specile. Acest lucru căutăm și noi, înțelegere și armonie. Așadar, atâta timp cât stau ascunsă după această plantă, nu încălcăm niciun protocol și nicio judecată. Cu toate astea îmi vine să mă arunc spre tine și să te strâng puternic în brațe. Mă tem numai să nu te strâng prea puternic și să-ți frâng oasele.

Băiatul teran râde cu poftă.

- Te-am admirat și pot să-ți mărturisesc că, deși sunt puțin nelămurit, doream să aflu de la tine dacă ai fi de acord să-mi expui forma voastră de viețuire.

- Nu-mi este greu, pentru că bătrânul vostru m-a ajutat să înțeleg felul vostru de viețuire. Ceea ce voi numiți cuplu, pereche, la voi sunt doi indivizi, la noi trei.

- Am înțeles asta, dar de ce s-a ajuns la ideea de malformație?

- Nu e vorba de malformație, ci de metamorfozare. O femelă participă cu ouălele, alta poartă ouăle, iar masculul își revine greu, după aproape trei ani și ciclul acesta al înmulțirii se termină abia după cel de-al doilea proces la care prima femelă care a participat cu ouă va deveni purtătoare, iar cea purtătoare va participa cu ouă.

Uimit băiatul teran pune mâna pe frunte.

- Apciu. Complicat proces aveți! De aceea masculul suferă așa de mult?

- Da, e o muncă epuizantă din partea masculului, pentru că îngrijește două femele ce-i sunt credincioase toată viața.

- Dar am observat că singurul ce rămâne cu un corp de carne e bătrânul, restul au corp energetic.

- E o știință a vederii, dar despre acest lucru o să mai vorbim. Grâul din lan a început să danseze și trebuie să pătrund în jocul lui. Tu rămâi la marginea lanului până ce te voi chema!

Ion TURNEA

„,Fericii făcătorii de pace, căci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.“

(Matei, 5, 9)

PACEA, VIRTUTEA CELOR CU SUFLET CURAT

„Pacea este mai presus de toate bogățiile și măririle lumii.“ (Barbarico) Cu adevărat pacea este acea virtute ce întinde pânza pe care vor putea să fie pictate toate florile celorlalte virtuți. Sufletul pur, sufletul dăruit cu acest har al păcii, caută în tot ceea ce face roadele acesteia, iar roadele păcii sunt dragostea, prietenia, corectitudinea, înțelepciunea, adevărul, cumpătarea, milostenia, răbdarea, smerenia, blândețea, ascultarea și toate adunate într-o

singură cămăruță a inimii, fericirea.

De ce sunt fericiți oare făcătorii de pace? Ei sunt fericiți, fiindcă în sufletul lor nu este loc de ură, de invidie, de lenevire, de orice răutate, în sufletul lor și-au făcut căsuță toate virtuțile. Omul făcător de pace nu odihnește în a întinde o mână de ajutor în jurul său, iar această mână de ajutor nu ar putea să fie întinsă decât de acela care face cu dăruire acest lucru, iar această dăruire vine din dragoste față de Bunul Dumnezeu și de aproapele, din prietenie, blândețe, milostenie. „După sfântul Bernard pacea este curățenia minții, simplitatea inimii, odihna sufletului, legământul iubirii și soția carității.“

Înțelepciunea este bună prietenă cu făcătorii de pace, căci nu din inimă fără cuget se naște pacea, ci din inimă cumpătată, înțeleaptă. „Pacea este după cum spune sfântul Bernandon: Este binefăcătorul minții, înțelepciunea plecată a inimii, odihna sufletului, prietenii de suflet ai omului.“

Făcătorii de pace găsesc liniște în toate lucrurile, fie ele chiar neînsemnate, iar când găsește locuri unde răutatea a semănat vrajbă în nebunia ei se străduiește să panseze rănilor, pe urmă să le vindece, iar mai apoi să le îmbrace în hainele binelui, dreptății, dragostei și fericirii.

Să luăm de pildă o natură paradisiacă, o natură verde, o natură plină flori ce zâmbesc în lumini pastelate, plină copaci ce își arcuiesc coroanele în văzduh, îmbrăcată de un vânt calm, împăciuitor și apoi o natură distrusă de ape, uragane, cutremur. Natura paradisiacă este cea care cunoaște binefacerile păcii, e fericită cu tot ceea ce Bunul Dumnezeu i-a dăruit, natura distrusă de calamități plânge frumusețea de odinioară. Totuși soarele împăciuitor îi redă naturii ce a pierdut o clipă pacea o nouă speranță de fericire. Așa se întâmplă și cu oamenii ce sunt înzestrați cu cea mai aleasă dintre virtuți, pacea. Ei încearcă în bunătatea lor să repare tot ceea ce răutatea a distrus, precum soarele dă o nouă speranță naturii distrusă de calamități. Acești oameni făcători de pace, pe bună dreptate sunt numiți fiii lui Dumnezeu. Bunul Dumnezeu este Binele, iar binele este sinonimul păcii. Făcătorii de pace sunt fiii lui Dumnezeu, fiindcă ei au sufletul curat, un suflet departat de tot viciul.

Într-o zi am citit pe un site următoarele cuvinte pline de înțelepciune „În fiecare zi găsesc motive de a fi fericită. Sunt fericită că azi m-am trezit. Sună bizar, dar dacă nu mă mai trezeam? Poți să găsești motive de a zâmbi și de a fi fericită în orice lucru, trebuie doar să-ți dorești cu adevărat. Uneori ești nemulțumită de viața ta de familie, de certurile cu partenerul tău de viață și crezi că nu se mai poate face nimic. Însă gândește-te pentru două secunde cum ar fi viața ta dacă el nu ar mai fi lângă tine...“ Aceste cuvinte mi-au pătruns în adâncul sufletului. Pentru a putea să trăiești viața bucurându-te de fiecare clipă a ei, nelăsând războiul greutăților zilnice să te copleșească, trebuie să îți faci liniște, pace în suflet, în cugetul tău, și să ști a culege floarea fericirii în orice moment. Omul cu suflet curat, omul ce iubește pacea vede fericirea pretutindeni, el este plin de dragoste și roadele bunătății.

Pacea este acea calitate sufletească ce îți luminează viața pe calea virtuților, depărtându-te de tunelul întunecat și plin de spini a vicilor. „Să ai pace cu virtuțile, iar cu viciile să duci război.“

Cei care sunt plămădiți din harul păcii se depărtează de tot răul, fiindcă după cum spune Isaia profetul „Oamenii făcători de rele niciodată nu ar putea să aibă pace.“ Un om făcător de rele caută vrajbă din nimic, lovește și distruge totul în calea sa, după cum „Cât de mică picătura, și tot găurește piatra.“, așa și ei lasă urmele răutății lor pretutindeni.

Note:

1. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1994, *Matei*, 5, 9
2. Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992, pag. 51
3. Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992, pag. 50
4. Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992 pag. 134
5. <http://www.garbo.ro/articol/Lifestyle/612/Invata-sa-fii-fericita.html>
6. Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992 pag. 51
7. Prof. Univ. Dr. Doc. Pandele Olteanu, *Floarea darurilor*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1992 pag. 51
8. Dicționar de proverbe românești, Editura All Educational, București, 2003, pag. 109.

Eseu

În bătaia peniței

Andrada KESZEG

O frunză în bătaia vântului

Toamna a intrat în drepturile ei. Bogăția acestui anotimp apare în livezi și pe ogoare.

Printre copaci se aude un freamăt ușor. Îmi ridic privirea și văd adierea frunzelor.

- Vreau să fiu o frunză, mi-am spus într-o primăvară, o frunză care dansează în bătaia vântului! ... Sunt! Am fost o clipă un mugure, pe urmă o frunzuliță firavă. În vară am fost cea mai frumoasă frunză din copac. Toată vara am ascultat cântecul păsărelelor, iar soarele m-a încălzit. Acum păsările pleacă, iar surorile mele, frunzele, cad una câte una. Cu siguranță o să vină și rândul meu. Nu vreau să cad! Nu vreau să mai dancesc în bătaia vântului! Mi-e teamă! Dorința mea de a fi o frunză s-a împlinit și acum mă omoară. Totul e trecător. Totul e o frunză în bătaia vântului!

În livezi și pe ogoare sunt roade bogate ce îți îmbată simțurile cu parfum și culoare, doar frunzele cad. Se leagănă în vânt și cad. Atâta le-a fost.

- Nu, nu mai vreau să fiu o frunză! Vreau să mă trezesc din acest vis, să fiu din nou copil printre copii!

Toamna, o zână bogată, frumoasă, dar și furioasă

Vara, cu soare puternic, a lăsat locul toamnei.

Zilele sunt mai scurte, iar nopțile mai lungi și mai reci. Soarele începe să pălească. Razele lui jucăușe parcă au ațipit. Bruma apare asupra pământului ca un văl de diamant.

Toamna este o zână frumoasă, bogată, dar și furioasă. Frumusețea i-o dau pădurile, în care frunzele copacilor au o mulțime de nuanțe. Ici-colo câte o frunză galbenă legănându-se în bătaia vântului. Frunzele căzute formează un covor multicolor.

Bogăția toamnei ni se arată pe câmpii, în grădini și în livezi. Câmpurile sunt însuflețite de oamenii care își culeg roadele. Ei își umblu hambarele. În grădini și livezi se simte mirosul legumelor și al fructelor. Gospodinele pregătesc dulceturi, compoturi și murături. Ele își fac provizii pentru iarnă ca și furnicile.

Furia toamnei este adusă de șuierul vântului. Norii cenușii împodobesc văzduhul. Păsările călătoare se adună în stoluri și se pregătesc de plecare. Le așteaptă un drum lung și greu. Multe dintre ele pier. Animalele, la fel ca și oamenii, își fac provizii pentru iarnă. În curând pădurea va fi pustie.

Toamnă dragă, îți mulțumim pentru frumusețe și belșug!

Otto Alexandru TOMA

Crăiasa

Într-o zi de vară eu cu tatăl meu am plănuit să mergem într-o mică

vacanță, dar afară a început o ploaie torențială. Eu am refuzat excursia, însă tatăl meu mi-a explicat că după ploaie vine adevărata frumusețe.

În cele din urmă am pornit la drum.

Când am ajuns la locul plănuit am văzut că pe cerul ce se înseninase a apărut un curcubeu, iar lângă curcubeu am observat o fată cu părul blond și ochii albaştrii, iar rochia ei era albă. Cred că norii aveau forme ciudate, iar curcubeul le-a îmbrăcat și astfel s-a ivit crăiasa mea, din nori și curcubeu.

Sara FAUR

prof. coord. Cucuruz Eleonora

Pasărea călătoare

Fragment

A sosit toamna cu frunzele sale ruginii. Vântul care adie spre cireșul negru de lângă casă este rece. Cândva, acolo, și-a făcut cuib o pasăre care ..., dar mai bine vă povestesc totul.

M-am trezit dimineața și privind spre geam am zărit-o. Era prietena mea, pasărea călătoare, care în fiecare dimineață mă trezea cu glasul ei fermecător. Pasărea mea era atât de agitată, încât zbura când pe o creangă, când pe alta. Am deschis fereastra și am simțit răceala toamnei și am zărit bruma căzută pe firicelele de iarbă. În acel moment mi-am dat seama că prietena mea trebuie să plece într-un loc mai călduros.

Într-un târziu am plecat de la fereastră cu gândul la prietena mea ce se pregătește de plecare.

Eseu

În bătaia peniței

Mario COCOȘILĂ

Corectitudinea

Într-o zi de vară Radu, Cristi și Pavel se jucau în parc. Ei au găsit un telefon și au început să se joace cu el.

La un moment dat au început să se certe pe obiectul găsit. Radu spunea că el l-a văzut primul și i se cuvine lui telefonul găsit. Cristi susținea că i se cuvine lui, pentru că el l-a ridicat de pe jos. Pavel, însă, era de părere că telefonul nu era a lor și trebuia returnat proprietarului.

În timp ce Radu și Cristi se certau, Pavel a căutat în agenda telefonului și a apelat un număr ce părea al proprietarului.

Surpriză! A răspuns Andrei, prietenul lor, ce s-a jucat și el în parc cu ei cu puțin timp înainte.

Andrei s-a bucurat că și-a găsit telefonul și a venit în parc după el, mulțumindu-i lui Pavel.

Ceilalți s-au supărat.

Întotdeauna adevărul luminează.

ce este mulțumit cu ce a primit.
Egoistul pierde și ceea ce are.

Adrian STANCU

Simple cuvinte

Robert IRIMIA

Ștefan

Într-o zi întunecoasă de toamnă m-am plimbat pe o stradă lăturalnică, meditănd. Dintr-o dată în fața mea a apărut o fată frumoasă ce părea că mă atrage spre ea cu ochii ei mari și fermecători. Totul s-a înseninat în jur, parcă părul ei galben ca soarele emana lumină. Era fata perfectă. Nu știam ce să-i spun și am trecut ca un nepăsător pe lângă ea.

Zilele următoare imaginea ei mi-a adus suferință și am început, cu sufletul greu de tristețe, să mă plimb pe aceeași stradă.

Într-o zi am văzut-o iarăși. Același chip fermecător mi-a luat inima. Cu teamă m-am apropiat de ea și i-a spus un simplu cuvânt: „Bună“. Ea mi-a răspuns la fel de simplu, pe urmă am întrebat-o cum o cheamă și mi-a răspuns.

Cu niște cuvinte simple a început povestea mea de dragoste.

Mario MIHĂILĂ

Egoistul pierde și ceea ce are

Într-o casă fericită erau trei copii, mama și tata.

Doi dintre copii se certau mereu, pentru că doreau amândoi aceleași lucruri, iar tatăl lor a fost nevoit să intervină în veșnica lor dispută și să găsească o soluție. Jucăriile celor doi certăreți le-a oferit celui de al treilea copil care era mereu mulțumit cu ceea ce are.

Cei doi frați egoiști au rămas pentru un moment fără jucării.

Tatăl le-a spus că în viitor, când se vor mai certa din cauza unui lucru, o să-l ia de la ei și o să-l ofere celui

A fost odată un băiat pe nume Ștefan. Ștefan era un copil dezordonat până într-o zi când o carte i-a schimbat viața.

A mers cu părinții la biblioteca orașului și a împrumutat o carte. I-a plăcut mult cartea. Nu a lăsat-o din mână până ce nu a terminat ultima filă. După ce povestea a ajuns la final, Ștefan a abandonat cartea.

Atunci când a venit timpul să returneze cartea la bibliotecă pentru a împrumuta altă carte, nu a mai găsit-o. Târziu a observat-o la bucătărie, într-un dulap, pătată de sora lui mai mică cu dulceață.

Și-a amintit că a terminat ultima pagină a cărții în bucătărie, pe urmă a fugit la joacă.

Din acea clipă Ștefan a devenit un copil responsabil.

Diana MARIȘ

prof. coord. Cherșa Diana Corina

Foșnet de frunze tomnatice

Am plecat de dimineață în foșnet de frunze uscate. Pe față mi s-a prelins un strop de ploaie și-am știut că a venit toamna.

Un anotimp prea rece, mai rece ca de obicei. Fără mireasma de struguri și gutui...

Și mere coapte-n cuptorul din bucătărie.

Zi după zi, soarele stă ascuns după perdeaua de ceață, uitând să se arate.

Și astfel, îți este dor de-o zi când te-ai plimba în parc, și-ai vrea să-ți încălzești sufletul cu o rază palidă de soare.

Duci dorul de frunze care se fărâmă-n palmă, și poate vrei să-ți uzi pantofii de roua ierbii. Ai vrea să asculți foșnetul frunzelor, să-ți pierzi pașii pe cărările pădurii.

Eseu

În bătaia peniței

Alexandra Gabriela PODUC

Tărâmul fluturilor

Într-o zi minunată de vară de vară, micuța Alesia a ieșit în spatele casei. La un moment dat un flutur s-a așezat pe cârnul ei nas.

Ea a fost atât de fermecată de culorile de pe aripile zburătoarei, încât a urmărit-o până în spatele grădinii unde a găsit o mica "scorbura" în care erau mii și mii de fluturași de foarte multe culori.

Alesia când a văzut atât de mulți fluturi, a rămas uluită și mirată.

În timp ce-i privea uimită s-a apropiat de urechea ei un flutur albastru și i-a spus cu o voce subțire:

- Vrem ca tu, micuță Alesia, să ne păstrezi secretul. Dacă cineva află de acest tărâm al nostrum, va fi rău, mai ales pe timp de iarnă.

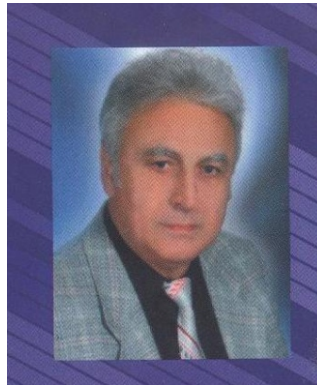
Alesia a fost de acord. După trei săptămâni în care Alesia a desenat numai fluturi, s-a dus în spatele grădinii pentru o mica vizită.

Fluturii aveau lumea lor, o lume plină de culoare.

Simion TODORESCU

Morala la portile gândirii

O lege nescrisă a sistemului; ori esti pe val,
ori valul e peste tine.
Dacă nu te-a luat valul, nu
poti ajunge pe creasta lui.
Spuma valului o îneacă tot

valul.

„Banul este ochiul dracului” și al partidelor politice.
Cu capul plecat nu ti se întrezăreste orizontul.

Odată ce calul a admis omului să-l încalce, acesta îl
va călări mereu.

A fi cumsecade este una din virtutile umane, dacă nu
este rodul „bunătății” unui ipocrit.

Nu pe putini indivizi îi sperie Judecata de Apoi; au si
motive. Ceea ce ar trebui să-i sperie în primul rând este
nejudicata de acum.

Când greul te cuprinde, te gândești numai la bine; când
binele-ti surâde, nu te mai gândești la rău.

Și înțelepciunea are minusurile ei, mai cu seamă atunci

când te-ndeamnă să taci și să rabzi.

Toti avem în noi o doză de egoism, numai că nu recunoastem. Ne place să evidentiem doar egoismul
celorlalti.

Mustrările de constiință, dacă mai sunt, totdeauna se fac în tăcere și în secret.

Cel ce se bucură de prosperitate deseori uită cum a trăit în restriste.

Necazurile nici nu vin, și nici nu pleacă singure. Și nici repede nu pleacă, dacă nu le dar afară din casă.

Toti cei care vă vor binele n-ar renunța la nicio fărâșmă din binele lor.

Discretia ascunde și ea ceva; cunoasterea fătisă a adevărului.

Ignoranta se poate practica la orice vârstă și nu are termen de valabilitate.

Există atâta inconsecvență, încât aceasta pare a fi normalitate.

Inocenta este o flamură albă. Dacă o păstrăm prea mult, se îngălbenește.

Nu poti avea măsură în toate. O măsură a bunului-simt totusi poti avea.

O mână ce ti se întinde pentru a te salva este mai importantă decât cea care te felițită, strângându-ti mâna.

Pe față de admiră, pe „dos” te invidiază, în sufletul său te urăște și afirmă că ti-e prieten.

Și în suflete linistite apar tornade.

Atunci când se folosește doar cuvântul ca argument, numai întâmplarea face ca adevărul să nu fie cusut cu
ată albă.

Teoretic, toti avem un viitor. Practic, sunt indivizi chiar și fără prezent.

Desi realitatea este una singură, fiecare o vede altfel, prin propriul interes.

Orice se poate ierta, în afara de umilintă.

Am ajuns să fim spectatori proprii noastre drame.

La ivitul zorilor unii se trezesc visând frumos, pentru alții abia încep cosmarurile.

Sursa: http://www.observatorul.com/articles_main.asp?action=articleviewdetail&ID=12270

VITRALII DE IUBIRE ÎN LUMINA POETICĂ

Maria Ieva, *Anticamera inimii*, Editura Absolut, București, 2016

O carte dedicată în chip manifest iubirii, „*acelei iubiri care va dăinui veșnic în inima mea*”, ar putea stârni în zilele noastre, zâmbete malițioase, găsindu-și poate, puțini adepți care să-i împărtășească gândurile. De ce? Iubirea autentică, acea iubire „veșnică” sau măcar „până ce moartea ne va despărți” nu-și mai găsește mușterii într-un secol în care, schimbările sunt la ordinea zilei. N-avem timp să iubim, n-avem timp să rămânem statornici în sentimente, ne grăbim, ne zorim să ajungem, unde?...La capăt de drum, sau chiar dincolo.

Dar pentru cineva care și-a ales drept Crez una din virtuțile teologale pusă în fruntea celorlalte, a cânta iubirea sub aspectele ei benefice, încântătoare și pline de speranță, nu poate fi decât salutară.

Și nu se putea s-o cânte așa de frumos, fără s-o fi cunoscut în toată profunzimea și ingenuitatea ei, neasemuite. Și iată că, în anticamera inimii sale, a teaurizat averi neprețuite. Și nu o cântă oricum, în cuvinte banale, ci în „*ecouri îngerești*” (*Nu simți?*) În parfumul florii de liliac care „*miroase-a Dumnezeu*”. Doar așa trebuie cântată iubirea. În murmurul inimilor între care „*se țese o vrajă*” (*Vitralii de gânduri*).

Iubirea se cere scrisă și citită înveșmântat în haină nouă, primenit, după ce ai sorbit trei înghițituri de agheazmă, în cămara inimii tale, acolo unde te reculegi după oboseala zilei, de praful existențial, cu sufletul în sărbătoare. Ofranda acestei iubiri se află înscrisă între file cu sămburi de lumină. Dar până la urmă, ce este mai prețios, trăirea iubirii, chiar dacă se dovedește a fi dezamăgitoare, trădătoare, sau necunoașterea ei și jindul că nu ai trăit-o? Autoarea încearcă să dea un răspuns la aceste întrebări legitime pentru fiecare persoană investită cu darul de a iubi. Căci iubirea este un dar pe care-l primești și pe care trebuie la rândul tău, să-l oferi pentru întregirea cercului.

Maria Ieva, după ce și-a măsurat virtuțile epice în câteva scrieri de largă întindere, s-a reîntors la poezie (nici nu se putea altfel!) alegându-și o modalitate de reprezentare în vers clasic, cu muzicalitate și ritm susținut, cu diverse mijloace de expresie și rime neașteptate, plăcută și stenică, înălțătoare și binefăcătoare pentru suflet, dar fără să neglijeze și poezia modernă în vers alb.

O redescopăr pe autoare în această ipostază, așezându-mă răbdătoare în „*Anticamera inimii*” dumisale, pentru a primi, fie și câțiva stropi din roua căzută pe flori, cea care înviorează, vivifică, trezește, face să crească în om, picătura aceea de lumină la care jinduim fiecare. Poezia ei îți dă speranță că nu e totul pierdut, în pofida nenumăratelor prăbușiri de tot felul, care-l trag pe om tot mai mult, pe buza prăpastiei. E o speranță revelatoare a ceea ce trebuie prețuit mai mult în viață.

Până și editura aleasă spre publicarea acestui volum, este edificatoare: Editura Absolut. Întâmplător sau nu, ea reflectă impecabilitatea mesajului liric transmis de autoare.

Ipostazele iubirii nu au de-a face cu trivialitatea, dimpotrivă. Ele înalță ființa umană la demnitatea conferită prin Botez, de copil al lui Dumnezeu. Și nu poți să denaturezi, să pângărești această imagine, imprimată pe viață. „*Să mă înalț în haina cea mai pură*” acest lucru îl dorește poeta prin lirica ei. Și, odată cu ea, să ne înalțe și pe noi, cei care ne aplecăm privirile asupra versurilor sale: „*Să mă înalț mai sus de prima treaptă, / Cu meteorul ce se stinge-n mine, / Când orizontul va rămâne-o dreaptă / Și am să simt secunde puține. // Să mă înalț, să ard pentru iubire, / Să fiu la fel în cer și pe pământ, / Să te găsesc în noaptea mea ca mire, / La cina cea de taină din cuvânt.*” (*Să mă înalț*). Ele exprimă totodată, acea bucurie neimpusă de standarde, acea „la joie de vivre”, simpla bucurie de a trăi.

Nostalgia la întoarcerea la casa părintească, purtătoare de simbol, leagănul dintâiei iubiri este copleșitoare: „*M-am întors acasă după multă vreme / Și-am văzut oglinda în cui atârnată / Ca o rană veche începând să cheme / Florile de iris ce-au sclipit odată. // M-am oprit o clipă să privesc din mine, / Prin hățis de umbre, în a toamnei ceață, / Dar pe sub arcade te-am văzut pe tine / Cum ștergeai retina dis-de-dimineată. // Am lăsat să treacă marea pe sub pleoape / Și-ar fi spart oglinda ca să scap de vină, / Îți simțeam tăcerea, te simțeam aproape / Și târziu în noapte s-a făcut lumină.*” (*Florile de iris*).

Cât de simplu este exprimat acest sentiment, fie și la vederea unui obiect cunoscut, care a aparținut cuiva drag, iar acum este al nimănui, uitat, părăsit, dar care acum, îți răvășește amintirile.

În afară de casa pământescă, autoarea știe că există și o casă în cer, acolo unde vom ajunge cu toții și ne vom regăsi iubirile: „*Într-o zi cerul va fi cuib / pentru iubirea noastră*” (**Tălpile**). La această poetă, dimensiunea spirituală este covârșitoare. Practic, este prezentă în toate poemele, chiar și în cele de iubire. Din această dimensiune nu lipsește crucea: „*Jeri ai întors o aripă pe dos / Și-n cruce Tata a bătut piroane, / A sfărâmat plângând os după os, / Cât noi ardeam lumina pe icoane*” (**O aripă pe dos**).

Poemele de dragoste au ceva deosebit de candid, de înălțător și nu se aseamănă cu erotismul de prost gust care-a invadat toate domeniile culturii și artei: „*Învață-mă să îți ascult tăcerea / Cuvântului ce încă nu l-ai scris, / Ca irisul să vadă învierea, / Nemărginirea timpului promis. // Hotarele din cartea fără nume / Sunt anotimpuri fără început / Și noi fugim la margine de lume / Să încercăm un zbor spre absolut. // Postfața a rămas la jumătate, / Prefața a îmbătrânit de dor; / Cuvintele rămân însingurate / Și tu mă chemi, târziu, în lumea lor. // Ca irisul să vadă învierea, / Nemărginirea timpului promis, / Învață-mă să îți ascult tăcerea / Cuvântului ce încă nu l-ai scris...*” (**O carte fără nume**).

Poetul e, îndeobște, un constructor de punți și un arhitect de sublim. El întinde spre oameni brațe de lumină și ei străbat podurile de la un mal la celălalt, „*de la moarte spre naștere*” și „*de la naștere spre moarte*” pe aceleași căi luminoase în nemărginire. Cine poate însă, măsura infinitul? Cu ce unități de măsură? Adevărata viață începe odată cu moartea. Purtăm în noi moartea, încă din naștere. Deși antagonice, aceste două dimensiuni sunt inseparabile.

Cu delicatețe nostalgică poeta desferecă izvorul amintirilor și pornește pe drumul înapoi să le retrăiască, în versuri, în cântece, în tăceri și gânduri desculțe.

Flori de cireș, flori de cais, flori de portocal, flori de fragi, flori de gutui și de măr, flori de liliac și o floare de narcis, un fir de păpădie, ba și „*floarea de cucută*”, anunță o lirică florală, primăvăritică, într-un colț de rai unde poeta este o „*rază de lumină*”, deși uneori cerul e înnorat și: „*Suntem prea triști, nu mai vedem lumina, / Îndepărtăm tot ce-am trăit frumos, / Să ne găsim în lacrimă odihna / Când viața ni se pare fără rost... / Orbecăm prin înserarea crudă, / Îndrăgostiți de umbra unui vis / Și-n ochii mamei dorurile udă, / Cuvintele ce încă nu s-au scris. // Am călăuză prin a nopții rană, / Statui cioplite-n ceară și pământ / Și din lumină am să fac liană / Să-mi leg aripa care mi s-a frânt. // Și îngerii veni-vor cu toiege / În dimineața plină de mister, / Știi, înserarea crudă nu alege / Să se înalțe dincolo de cer?*” (**Înserarea crudă**). Pe undeva apare și „*floarea veșniciei*” și câteva „*flori de gheață*” și „*florile de mirt*”.

Poeta mărturisește într-un poem arderea sa interioară: „*Am ars cum arde miriștea cosită, / Mocnit și uneori ca o văpaie / Și-atunci când m-am simțit iubită, / Am fost un cântec legănat de ploaie. // Da, m-am lăsat să ard fără de teamă, / Ca florile ce nu-și cunosc sfârșitul, / C-am înțeles că sufletul ne cheamă / Să reclădim din moarte începutul! / De multe vieți doar tu îmi ești amarul / Și-mi arzi adânc ca focul sacru-n vene, / Sunt cremenea ce își cunoaște darul, / Ești îngerul ce-l port mereu sub gene.*” (**Cremenea**).

Dar uneori e derută și furtună în paradisi: cuvintele sunt de plumb și gheață, durerea e ascunsă în cuta de pe față, primăvara e sumbră, luminile se ascund între umbre, inima e „*tăiată-n două*” (**De ce ai vrut?**)

Autoarea încearcă să-și limpezească niște stări, scriind. Doar așa poate să meargă mai departe: „*În umbra răstignită peste zid / Mai pălpâie tăcută întrebarea, / Dar sufletul rămâne prins în vid / Că n-am putut să îți urmez chemarea*” (**Glasul înserărilor**).

„*Mă simt ca-ntr-o scoică un fir de nisip / când rouă stelară îmi picuri pe chip*” (**Etna cu maci**). Dar acest fir de nisip va lucra neobosit în cochilie până va deveni o perlă veritabilă. Însă uneori, cuvintele în formă de scoică, nu mai nasc perle prețioase.

Poeta simte cum iubirea i se strecoară printre degete și nu poate să-i oprească alunecarea: „*Pe foaia unui mac în rugăciune, / În viețile trecute ți-am mai scris, / Dar azi purtăm în noi deșertăciune, / Căci visurile toate le-am ucis. // Nu mai avem nici magi și nici magie, / Iar drumul spre trecut e plin de spini, / S-a stabilit în cer o ierarhie / Și-n ochii mei cresc nuferi de lumină. // A mai rămas, a mai rămas credința, / O punte de iubire peste râu / Și lacrima de azi e biruința, / E încolțirea bobului de grâu.*” (**Dor albastru**). Se știe din sfintele evanghelii, că bobul de grâu dacă nu e îngropat în pământ nu va reînvia și nu va aduce roadă. Povestea acestei iubiri, în versuri, este sintetizată în poemul „**Poetul autoflagelat**”: „*În cupa unui nufăr de lumină, / Acolo unde visele prind glas, / Am cunoscut o dragoste divină / Ce m-a-nsoțit la fiecare pas. // Am scris trecutul, cândva, împreună, / Cu litere de foc pe-un diamant / Și n-am știut că dragostea nebună / E doar un joc naiv,*

dar delirant. // Am cunoscut misterul, bucuria / Și am trăit părerile de rău, / Sub pleoape se juca melancolia / Când lacrima se prăbușea în hău. // Da, am căzut când am uitat de mine, / Când sâmburele de iubire ai ucis, / A sângerat trecutul pentru tine, / Dar tu ai fost la fel de indecis. // Dac-am sperat că o să-mi vezi iubirea, / Ești orb, la fel, iar eu m-am înșelat, / Pustiu rămâi, c-așa îți este firea / Și-așa rămâi, în veci nebotezat”.

Maria Ieva a învățat să asculte „**Tăcerea stelelor**”: „Doi robi uniți de un destin - / Făclii pe cruce răstignite; / Sub aripi îngerii iar țin / Tăcerea stelelor rănite...” Frumos spus. Dacă nu cumva chiar sublim.

Autoarea nu abordează doar poezia clasică. Și versul liber este la fel de reușit și expresiv, cu muzicalitate, ritm interior și o bogăție a figurilor de stil demnă de cei mai încercați creatori. Iată un exemplu doar, de simbioză a celor doi care alcătuiesc cuplul: „*Îmi voi permite într-o zi să mor, / E ca și cum n-aș fi trăit vreodată / Într-o lume construită din versuri, / Unde puteam trăi fără împărtășanie, / Căci pâinea din mine nu dospea, / Nici sângele nu umplea fântânile cerului, / Doar o lumină cu marginile zimțate / se agață de streășina infinitului / Ca o liană ce leagă / Începutul de sfârșit. // Din punct de vedere diferite, / Din drepte fără origine, / Mărginite la capete de iubire, / Mă voi naște ca un copil curcubeu / Printre stâncile colțuroase / Crescute în venele tale / Și ca un fluture de o zi / Vei îngădui să trăiesc în tine / Ca și cum moartea nu ar exista.*” (**Printre stâncile colțuroase**).

Motivul curcubeului apare de mai multe ori, în imagini încântătoare: „*Alt curcubeu brăzdează cerul, / Strângând culoarea florilor în roi. // Prin stropi de mir și de candoare, / Ca-ntr-o maree, iată, cresc, / Alunec, mă scufund în mare, / Dar să te chem nu îndrăznesc. // Din tălpi îmi crește rădăcina / Și simt pământul renăscând în zori, / Căușul palmei mi-a ascuns lumina / Când se-nchina la umbra unei flori. // Mă-nchin și eu, mă rog pentru iertare, / Pe cruce simt în carne sângerând / Și iar mă văd plecând spre Carul Mare, / Spre galaxia ce o port în gând. // Tresar când cerul ne desparte / Și Soarele sub pleoape îl ascund, / Meduzele au clopotele sparte / Și doar cuvântul a rămas rotund...*” (**Rotund**).

Elementele și fenomenele cosmice sunt foarte frecvente, așadar, curcubeul, Carul Mare, stelele pleiade, infinitul, cerul, cometele, fulgerul, iar dintre cele pământești, nuferii, crinii, lianele, motivul mărilor, „*care se leapădă de propria coajă*”. Lumina e prezentă în multiplele ei ipostaze, sub formă de cristaluri, rodind în suflăt, înmugurind în nesfârșire, ori sub formă de straie, dansând în chip de hologramă, ori „*ca un fulger desprins / De pe retina pământului*”, (**Cu umbrele răsucite după degete**), dar și lumina ancestrală care nu poate fi decât cea încreată, ș.a. Într-un poem apare și lumina boreală (**Sub lacrima tăcerilor**). Iar în alt poem, poeta afirmă că „*Zidim în noi altare de lumină*”. Foarte frumos spus. Ea e convinsă că: „*Suntem umbra / A ceea ce am fi putut să fim, / Într-un lung șir de fii*” (**Cea de-a treisprezecea lună**).

Crucea e de asemeni prezentă ca simbol al jertfei asumate: „*Într-un amurg de toamnă răstignit, / Dintr-un stejar se înălța o cruce / Și se-ndreptau în zbor către zenit / Cuvintele cioplite la răscruce*” (**Lumina ancestrală**).

Într-un poem, ca simbol al nevinovăției, apare și puiul de ciută. Ideea jertfei pentru desăvârșirea creației reiese din faptul că adeseori, autoarea răspunde la numele de Ana, simbolul jertfei supreme.

Poemele Mariei Ieva au miros „*de smirnă și de ambră*”, a flori de mirt și aloe care-ți purifică simțurile.

Autoarea compară poetul cu „*Un Prometeu ce-aprinde focul sfânt*”, în poezia „**Un Prometeu**”, semnificativă pentru jertfa de sine a legendarului personaj, în folosul oamenilor: „*Zidim în noi altare de lumină - / Un Prometeu ce-aprinde focul sfânt, / Când soarele-i întemnițat în mină / Și luna-i îngropată în pământ. // Ca steaua ce nu-și știe începutul, / Cu ochii adumbriți de adevăr, / Ne coborâm să-nsuflețim iar lutul / Și să gustăm un sâmbure de măr. // Suntem la fel ca pruncul ce se naște / Cu veșnicia tatuată-n piept / Și în biserici ne-nchinăm la moaște, / Când moartea ni se pare un concept. // Păstrăm în noi misterele credinței / Și ne hrănim din sânii plini cu mir, / Ca să-ndurăm durerea neputinței / Când pentru vise ni se cere bir.*”

Ceea ce încearcă poeta să realizeze în acest volum de poezii este construirea unei lumi mirabile în care oamenii să se simtă binecuvântați și fericiți: „*Ai construit din vers un paradis, / Prin ceruri suprapuse o lumină, / Pe rug aprins ai înălțat un vis, / Un legământ cu moartea ce-o să vină.*” (**Schiță**).

Maria Ieva abordează și pastelul în creații minunate de gen, în care natura intră în corespondență cu sentimentele umane și unde personificarea are un rol important: „*S-au adunat prin parc grămezi / De frunze*

palide de-arțar / Și păpădii cu ochii verzi / Zâmbesc spre soare tot mai rar. // Salcâmiu triști privesc tăcuți / Spre frunzele de tei zimțate / Și de uimire rămân muți / Castanii goi pe jumătate. // Mai jos o salcie pletoasă / S-a-ngălbenit de-atâtea doruri, / Doar iarba pare mai voioasă / Când greierii ne dau onoruri. // Aleile-s de-acum pustii, / Copiii au plecat la școală; / Emoții noi, speranțe vii, / Aștern sfioși pe-aceeași coală. // Un pin stă drept în vechiul parc, / Chemarea toamnei mă-nfioară, / Mă-ntind spre ceruri ca un arc / Și simt lumina cum coboară.” (Vechiul parc).

Și multe poezii sunt asemenea acestui pastel, încărcat de metafore, de personificări, de imagini frumoase.

Toate acestea reliefează o fire sensibilă, atentă la universul din jur, creat anume ca să-l încante pe om și să-i aducă foloase. Pentru poetă, cifrele au un rol foarte important, ca și termenii matematicii care se regăsesc în poezii, transpuși artistic și este destul de interesant cum poeta știe să îmbine realul cu imaginarul, categoriile filozofice cu cele ale științelor exacte, toate aduse ofrandă pe altarul poeziei.

Este semnul distinctiv, aura pe care o dobândește poeta pe când revelația îi dă târcoale cu aripi de lumină, pentru a zămislă daruri de suflet, spre bucuria noastră, a tuturor iubitorilor de frumos întrupat în cuvânt și-n tăceri revelatoare. Mulțumim pentru această clipă de sfântă lumină.

CEZARINA ADAMESCU

14 August 2016

Vecerniile Solemnității Adormirea Maicii Domnului

Ștefan Doru DĂNCUȘ

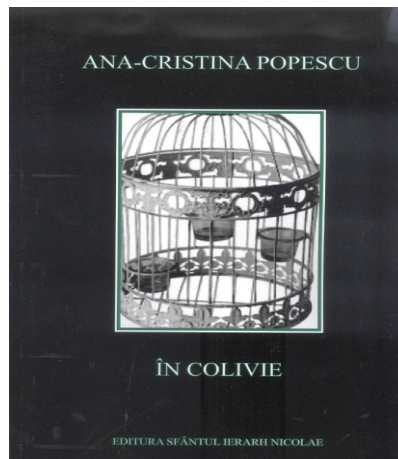
Ideea de neadaptare

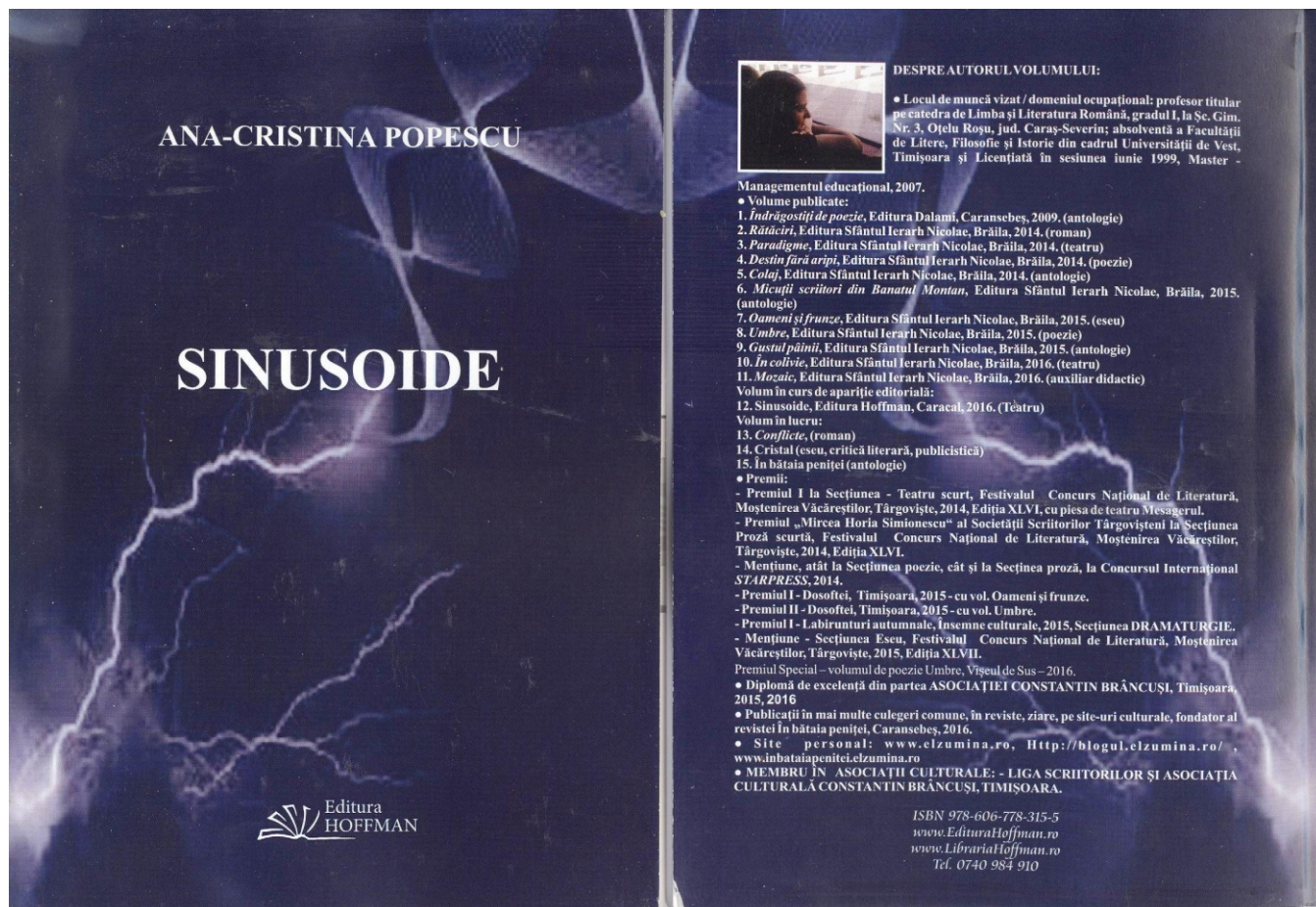
A scrie teatru (și mai ales teatru scurt) poate părea, în ziua de azi, un act de curaj. Amintesc aici doar pe câțiva din cei de care știu că încă stau „pe baricade”: *Horia Gârbea, Flavius Lucăcel, Victor Nicolae Ciobanu, Grigorie M. Croitoru*. Poate mai sunt și alții dar, date fiind condițiile de difuzare a cărților, mediatizarea acestora (zic de cele de teatru) e foarte defectuoasă, dacă nu cumva lipsește cu desăvârșire. Nici revistele literare nu se prea înghesuie să publice teatru; putem spune că importanța acestuia s-a diminuat. Teatrele (de când a câștigat teren internetul și se găsesc acolo orice filme

dorești) nu mai au audiența de odinioară. Împotriva acestei neglijențe omenеști pare să fi apărut și „În colivie” (Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016), volum de teatru (scurt) semnat de **Ana-Cristina Popescu**.

Abordând subiecte diverse, autoarea lasă în fiecare piesă de teatru a volumului, o pronunțată dâră de filosofie, elementul filosofic fiind, de altfel, și liantul care face legătura între dialoguri și conturează personajele. Deși „vizitează” rareori cu pregnanță arealul neîncadraților social (v. Piesa „Pledoaria scaunelor”), **Ana-Cristina Popescu** lasă impresia de excelență cunoscătoare a vieții acestora. De fapt, ideea de neadaptare este permanent prezentă. Cel mai puternic mi se pare exprimată în „Babele”, unde personajul Fiul spune, la un moment dat: *“Lăsați teatrul! Până acum ați așteptat să moară și acum că a murit ați început să strigați după ea să se trezească.*

Salutăm apariția acestui volum neașteptat și îi urăm autoarei să ducă și în alte cărți același minunat curaj!

Un îndemn spre bunătate, toleranță, grațitudine și adevăr

Am avut deosebită plăcere să citesc zilele acestea un nou volum de teatru al Anei Cristina Popescu, „Sinusoide“, apărut la Editura Hoffman, Caracal, 2016.

În cele opt piese de teatru Ana-Cristina Popescu a arătat raportul dintre trăirile personajelor, aspirațiile lor și arhietipurile societății definind această acțiune matematic „Sinusoide“, „curbă care reprezintă valorile sinusului în funcție de valorile unghiului respectiv“ (DEX)

Adesea întâlnim în matematică foarte multă poezie, multă artă, iar în acest volum autoarea a demonstrat că și între teatru și matematică există o strânsă legătură.

În piesa de teatru „Ea este femeia“ pornește de la o scenă petrecută într-o cofetărie. Omul în negru, un om oarecare disprețuiește femeia, pe Cofetăreasă, nu plătește consumația, mai mult decât atât, sparge ceașca din care și-a băut cafeaua. Tot în cofetărie își face apariția și Lia, o femeie frumoasă cândva, dar pe care greutățile vieții au urât-o. Clara și Sonia, cele care conduceau PFI (Partidul Femeilor Îndrăznețe), observă toate evenimentele ce s-au petrecut în acea zi în cofetărie. Personajul, Copila, înfățișează visul, idealul oricărei femei la început de drum. Lia a rămas fără aripi din cauza societății, însă piesa de teatru se termină optimist, Copila este cea care demonstrează că o femeie poate să fie puternică. Deghizată în băiat se duce la sediul PFI și impresionează pe toți. Ea este puternică „Ea este femeia“.

„Caracatița“ surprinde evenimente triste din perioada comunismului puse pe seama unui copil care ajunge la orfelinat după o întâmplare nefericită, a spart niște sticle de lapte. La orfelinat ajută pe alți copii asemenea lui încercând mereu să evadeze dintr-un loc al unei morți sigure. El dorea să-și urmeze idealul, să se realizeze în viață. În cele din urmă reușește să fugă, ajunge în fața magazinului de lapte, locul de unde a început tragedia vieții lui. Acolo își găsește sticla lui de lapte pe care era desenată o caracatiță, sticla ce nu a spart-o cândva, dar o sparge acum crezând că astfel se eliberează, dar constată că și mama lui s-a depărtat de el și ajunge pe

măinile unui om al legii care-l duce într-un atelier de tâmplărie obligându-l să învețe o meserie față de care copilul nu avea nicio atracție.

„Indiferență“ prezintă lupta unei femei bătrâne pentru a supraviețui într-un oraș plin de oameni reci, oameni ce nu rup o clipă din goana lor după vânt să ajute pe cineva care a căzut pe stradă. Ajunsă la spital cu greu, bătrâna se lovește de indiferența medicilor. Piesa de teatru se încheie cu moartea bătrânei.

Acțiunea din „Eu sunt Alexandru“ se desfășoară tot într-un spital, mai exact la morgă surprinzând cercul în care și-a trăit viața Alexandru.

„Rădăcini de păpădie“ prezintă dorința omului de a se depărta de tot ceea ce este artificial și a se întoarce în sânul naturii.

„Ușa pierdută“ este simbolul elementului după care fiecare om aleargă o viață, dar îl pierde din nepricepere. Omul nu reușește să ghicească țiganca după cum nu a reușit acest lucru Gavrilescu în „La țigănci“, M. Eliade.

Dragostea este idealul absolut și ea este elementul din monodrama „În căutarea ultimului element“ pe care-l caută personajul.

„Gratitudine“ prezintă greșeala pe care oamenii o fac adesea, uită să fie recunoscători pentru binefacerile primite.

Volumul de teatru „Sinusoide“ este un îndemn spre bunătate, toleranță, grație și adevăr.

Ion TURNEA

8

LUCEAFĂRUL

VERSURILE EMINESCIENE ȘI ARTA SUNETULUI

În ordine logică, după prezența instrumentului muzical, ca sursă de sunet urmează VOCEA OMENEASCĂ, element frecvent folosit în poezia sa, dotat cu putere de vrajă și farmec. În poezia testamentară „Mai am un singur dor“ cântecul naturii și cântecul mării fac parte din ordinea în care poetul se simte integrat. Doar glasul naturii îl întovărășește, glasul celor dragi nefiind primit în armonia sonoră a naturii: „Și nime-n urma mea/Numi plângă la creștet/Doar toamna glas să dea/Frunzișului vested“. Prezența glasului uman, ca șoptă, ca murmur, geamăt, chemare erotică este legată tot de ideea morții: „S-ascult de glasul gurii mici/O ră și să mor“.

În poezia „De-aș avea“ întâlnim timbrul șoptit, de stingere a erosului. „I-aș cânta doina, doinița,/I-aș cânta-o-ncetșor,/Șoptind șoapte de amor“. Semnificativ este și titlul sonetului „Când însuși glasul gândurilor tace“ care sugerează o sonoritate intimă a versurilor. La toți poeții naturii PASĂREA reprezintă un principal element de muzicalitate, de sonoritate. La Eminescu, păsările sunt rar prezente, cel mai des sunt vizualizate, cântecul lor fiind

rar evocat, iar atunci când influențează starea poetică, o fac prin absență, asemenea glasului omnesc. Un model tipic este poezia „Cu penelul ca sideful“ unde pasărea este prezentă în somn, ca un bibelou de lux aflat în tăcerea deplină a cadrului natural.

Subliniem predilecția poetului către sonoritățile abia auzite, către armonii discrete, către un absolut al tăcerii, punct în care se poate simți și auzi muzica sferelor. Și în „Ce te legeni“ poetul nu ignoră efectul muzical al cântecului păsării, dar îl alungă din poezie: „Bate vântul frunza-n dungă/Cântăreții mi-i alungă“. În „Somnoroase păsărele, versurile crează o atmosferă de vis nocturn și pace, liniște și adormire, liniștea desăvârșită fiind prin definiție muzicală; „Peste-a nopții feerie/Se ridică mândră luna/Totu-i vis și armonie...“. Această poezie poate fi socotită un cântec de teagăn de adormit viața.

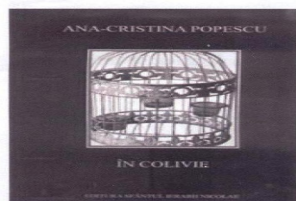
În lirica eminesciană simțim și intuiim valorile sonore ale ELEMENTELOR NATURII. Poetul aude și vede sufletul naturii. Astfel, instrumentele muzicale scot sunetul sufletului lor, glasul omului este vocea sufletului, lucrurile se aud prin sufletul

lor, iar sunetele și zgomotele de-abia perceptibile sunt sesizate de urechea poetică. Întreaga materie sonoră nu este tratată în particularități auditive comune, ci în inefabilul ei, în elementul spiritual datorat simțului poetic pur. Sinele dispare în natură, se contopește cu sufletul universal, este o dispariție prevestitoare de moarte a ființei materiale. (continuare în nr. viitor)

Iulia D. DINU

Ideea de neadaptare

ANA-CRISTINA POPESCU

IN COLIVIE

A scrie teatru (și mai ales teatru scurt) poate părea, în ziua de azi, un act de curaj. Amintesc aici doar pe câțiva din cei de

care știu că încă stau „pe baricade“: Horia Gârbea, Flavius Lucăcel, Victor Nicolae Ciobanu, Grigorie M. Croitoru. Poate mai sunt și alții dar, date fiind condițiile de difuzare a cărților, mediatizarea acestora (zic de cele de teatru) e foarte defecuoasă, dacă nu cumva lipsește cu desăvârșire. Nici revistele literare nu se prea îngheșuie să publice teatru; putem spune că importanța acestuia s-a diminuat. Teatrele (de când a câștigat teren internetul și se găsec acolo orice filme dorști) nu mai au audiența de odinioară. Împo-

triva acestei neglijențe omenești pare să fi apărut și „In colivie“ (Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016), volum de teatru (scurt) semnat de Ana-Cristina Popescu.

Abordând subiecte diverse, autoarea lasă în fiecare piesă de teatru a volumului, o pronunțată dăru de filosofie, element filosofic fiind, de altfel, și liantul care face legătura între dialoguri și conturează personajele. Deși „vizitează“ rareori cu pregnanță arealul neîncadratului social (v. Piesa „Pledoaria scaunelor“), Ana-Cris-

tina POPESCU lasă impresia de excelentă cunoscătoare a vieții acestora. De fapt, ideea de neadaptare este permanent prezentă. Cel mai puternic mi se pare exprimată în „Babele“, unde personajul Fiul spune, la un moment dat: „Lăsați teatrul! Până acum ați așteptat să moară și acum că a murit ați început să strigați după ea să se trezească.“

Salutăm apariția acestui volum neașteptat și îi urăm autoarei să ducă și în alte cărți același minunat curaj!

Ștefan Doru DĂNCUȘ

Iubire acvatică

Să ne iubim pe-n submarin albastru
Pe un velier sau barcă, cu motor
Sau remorcher, că nu ar dezastu
Iar dacă nu pe un crucișător
Oriunde-am fi, iubite, vom învinge
Ca să plcăm în lume oricând
Chiar încercând corăbiile vikingie
Prin orizontul vremii rătăcind,
și cărmuind corabia de vise
legați cu frângii groase de catarg
vom pribegi la fel ca și Ulise
cu dor nebun pierzându-ne în larg.
Înflorați de glasuri de sirene
Vom rătăci cărarea cu lumini
Iar lângă noi flotila de balene
Ne va ferii de colții de rechin.
Dar mă gândesc l-al timpului ravagiu
și la furtuni ivite din senin
dar și la un posibil naufragiu
ce ne-ar lovi corabia în plin.

De aceea zic să ne oprim o clipă
Să cugetăm
Oprindu-ne la tanc
și să zburăm pe-a dragostei aripă
pe o șenilă spartă a unui tanc!

Flori din gând

Nu vrea să-mi lași în viață așteptarea
Sau să te caut prin cărciumi găfâind
c-o să-ți îndrept c-un făcăleț spinarea
ca să-ți alung paharele din gând.
Te-aștept de-un ceas cu doria aburindă
și dragăveul scos de la cuptor
nu vreau la crățiți noaptea să mă ptindă
că dau la naiba dragoste și dor
și am să plec cutrenul cel de seară
să uit de tine în gară la Valcani
deci te aștept să vii la primăvară
dacă se poate peste zece ani
apoi voioasă în garsonieră
privind afară lumea defilând
am să-mi sădesc doar flori

din gând de seră
să-mi amintesc de tine când și când!
Livia ILCĂU

Gelu DRAGOȘ

eCreator în „vizorul” revistei „În bătaia peniței”

Am avut șansa să citesc revista de cultură, literatură și artă, fondată la Caransebeș de către Ana - Cristina Popescu, Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu, „În bătaia peniței”, numerele din ianuarie - martie 2016, în care apar cu materiale importanți scriitori maramureșeni și am rămas cu o impresie bună.

Astfel, la rubrica **Evenimente** este prezent poetul Ioan Romeo Roșiiianu, care spune despre gruparea „eCreator și PRIETENIILE

LITERARE legate cu scriitori cunoscuți din țară inclusiv cei din Mehedinți, printre altele: „Idea de a face o ediție specială din eCreator, împreună cu confrății din Mehedinți mi se înșurubase în minte și în suflet de mai multă vreme, Gabriela Mimi Boroianu fiind primul confrate cu care am bătut monedă pe asta, căreia i-am împărtășit intenția.”

La rubrica **Religie** preotul stavr. Radu Botiș semnează un articol intitulat „Moartea și Învierea Domnului”, adică vorbește despre semnificația morții lui Iisus și despre cina cea de taină din Joia Mare.

O plăcută surpriză pentru mine este faptul că sunt alocate pagini multe **învățământului** din acel areal. Sunt articole despre activitățile desfășurate în săptămâna „Școală Altfel”. Aici semnează: Ana - Cristina Popescu, Simona Gabriela Țîru, Manuela Dănescu Procoian, Simona Petronela Mîțu, Marciana Corici și Irina Turnea.

Poezie semnează Valentin Busuioc, Ana Ghiaur, Maria Ieva, Claudia Iazmina Lazăr și Petru Andraș.

Eseul este reprezentat de Marco Duță, Minodora Amariei, Dariana Lavinia Dunărințu, Gabriela Dagman Preda și Viorel Gabriel Picher.

Monografia este prezentă prin Ion Turnea, iar **Pagini de istorie** semnează Romulus Frâncu.

La rubrica „**Gânduri**” apare Simion Teodorescu, iar despre **Aparițiile editoriale** și câteva **recenzii** semnează cunoscuții: Ionuț Caragea, Maria Ana Tupan, Ion Turnea, Melania Rusu Caragioiu și Victor Rusu.

„În bătaia peniței” este o revistă modernă, ușor de citit și atractivă datorită graficii și tehnoredactării realizată de Ana - Cristina Popescu.

Cei care doresc să trimită materiale pentru numărul următor al revistei care o să apară în luna iulie, o pot face la adresa inbataiapenitei@yahoo.ro sau pe adresa redacției: str. 1 decembrie, bloc 4, scara A, ap. 18, localitatea Caransebeș, cod 325400, jud. Caraș Severin.

Gabriela Dagmar PREDA,

Restaurantul lui Emily, Editura Singur, 2016.

Prolog

M-am trezit într-o baltă de sânge uscat. Auzeam voci din depărtare dar nu puteam distinge nici un cuvânt din ceea ce spuneau. Din aceea poziție, tot ce puteam vedea era un corp căzut la pământ și mult sânge. Podeaua o simțeam rece și umedă. *Unde sunt?* Îmi simțeam ochii ciudat, ca și cum aș fi plâns. Nu eram supărată, ci confuză. În minte

mi-au apărut imagini cu necunoscuți. Am auzit o armă, pe cineva râzând, dar totul era în ceață. Am încercat să mă ridic, să pot vedea mai bine ce este în jurul meu. Amorțită, am privit peisajul macabru.

Mă aflu într-o cameră fără mobilă și singura lumină era cea de afară. Camera nu avea ușă, însă felul în care arăta în acea noapte m-a făcut să tremur de frică. Unde eram? Cum am ajuns acolo?

Inima a început să bată repede. Lângă mine era un om într-o baltă de sânge. Am simțit că mă ia din nou

amețeala. Bărbatul părea de aceeași vârstă cu mine, dar am încercat să mă calmez și să îmi imaginez că nu sunt acolo. M-am gândit că totul era doar un coșmar și că urma să mă trezesc la realitate. Am deschis din nou ochii și am revăzut cadavrul. M-am uitat mai bine, dar nu puteam recunoaște persoana. Totuși, simțeam că îl cunosc. Nu știam ce se întâmpla. Imaginea aceea părea desprinsă din filmele de groază, gând care m-a îngrozit. M-am ridicat de jos și am analizat situația. Mă aflam lângă un cadavru și nu îmi aminteam nimic. Am căutat în buzunarul bărbatului și am găsit un telefon mobil.

– Cine o fi bărbatul acesta?

Am glisat în sus pentru a-l debloca și am intrat la poze. Avea ochii verzi, părul negru și părea prietenos. Erau mai mult selfi-uri cu el, dar printre poze am văzut câteva în care apăream și eu cu un zâmbet larg pe față. *Sunt frumoasă. Eram frumoasă. Acum probabil arăt ca un criminal. Ce mă fac?* Am pus telefonul înapoi în buzunar și am decis să plec de acolo. *Dacă nu sunt găsită aici, poate nu voi părea suspectă.*

Nu am motiv să mă simt vinovată, dar nu am dovezi că aș fi nevinovată și toate faptele ar arăta că eu sunt criminalul. Dar, înainte de toate: unde sunt? Cum am ajuns aici? Nu contează. Momentan, trebuie să plec din clădire. Am ieșit afară; mă aflam lângă un lac. Lumina venea de la restaurantul de pe partea cealaltă. Am văzut oameni ieșind de acolo și m-am ascuns. M-am dus la mașina mea, care era parcată în apropiere. Am constatat că am toate actele la mine; nimic nu îmi lipsea. Am intrat în mașină și am pornit către casă.

Sper să nu fiu suspectată de crimă. Asta mi-ar distrage viața. Cu cât mă îndepărtam mai mult, cu atât simțeam că am uitat să fac ceva. Probabil locatarii au chemat deja poliția după ce au văzut cadavrul. Am depășit mașina din fața mea. M-am uitat la ceasul de mână auriu și era ora 10:00 p.m. Când polițiștii vor ajunge la locul crimei, vor contacta persoanele apropiate. Vor verifica telefonul victimei și... mă vor vedea. Nu am scăpare. Am început să tremur. Inima îmi bătea repede. Oare am timp să mă întorc înapoi să șterg pozele? Cred că ar fi inutil. Pagina lui personală probabil că are câteva poze și cu mine și atunci polițiștii vor vedea că am fost propiați. Dar dacă voi fi acuzată de crimă, cunosc cei mai buni avocați care mă vor scoate din asta.

Totuși, aș vrea să îmi pot aminti de bărbatul acela. Am fost prieteni? Eu nu am prieteni, doar cunoștințe. Am încercat să îmi amintesc de cele petrecute dar nu am reușit. Dacă tot vine poliția, măcar să am o poveste. Aproape de orașul meu, în valul de gânduri, am auzit sirena poliției care a trecut pe lângă mine către locul crimei. Am înghețat de frică dar mi-am păstrat calmul. După ce a trecut poliția, m-am oprit într-o parcare și m-am aranjat. M-am uitat în oglindă și am văzut că eram murdară pe față. Cu un șervețel umed mi-am șters mizeria și machiajul.

După aceea mi-am aranjat repede părul. Doar bluza era puțin murdară, așa că am dat-o jos și am rămas în maieul negru. După ce m-am făcut prezentabilă, am ieșit pe șosea și m-am dus spre casă.

Ajunsă în apartamentul meu singuratic, am încuiat ușa și m-am îndrept spre baie pentru a face un duș. Hainele au ajuns toate în coșul pentru rufe murdare, cu excepția bluzei pe care a trebuit să o arunc la ghenă înainte de a intra în bloc. Avea sânge pe ea.

După duș, m-am pregătit să dorm, dar înainte de asta am aruncat o privire pe internet. Pe majoritatea site-urilor de socializare au apărut știri legate de crimă. Noutățile circulau destul de învinuit. Textele erau pline de tristețe și părere de rău că Eduard a murit la această vârstă. Am închis laptopul și am pornit televizorul. Am dat pe canalul meu preferat, unde se difuzau filme frumoase, dar în loc de un film premiat la oscar erau știri. De data aceasta era o știre de ultimă oră și conținea interviuri cu locatarii.

O femeie cu părul până la umeri și cu ochii fardați în culori prea țipătoare a spus că a văzut pe cineva ieșind din camera aceea.

– Nu ai văzut nimic, am spus eu cu voce tare.

– Avea părul lung și purta o bluză cu mâneca lungă de culoare albastră, a descris femeia.

– Bine că nu a dat mai multe detalii.

Totuși erau șanse să scap fără nici o zgârietură din asta. Pentru a uita incidentul am închis televizorul și am dormit. Îm următoarea zi urma să am un client special la restaurant.

Dar visele mele au fost tulburate din cauza evenimentului.

